

Socialistisk Arbejderavis

[Nummer 321 1. juli, 2012] [Støttepris 20 kr. Pris 10 kr.]

ENDELIG MODSTAND MOD KRISEN

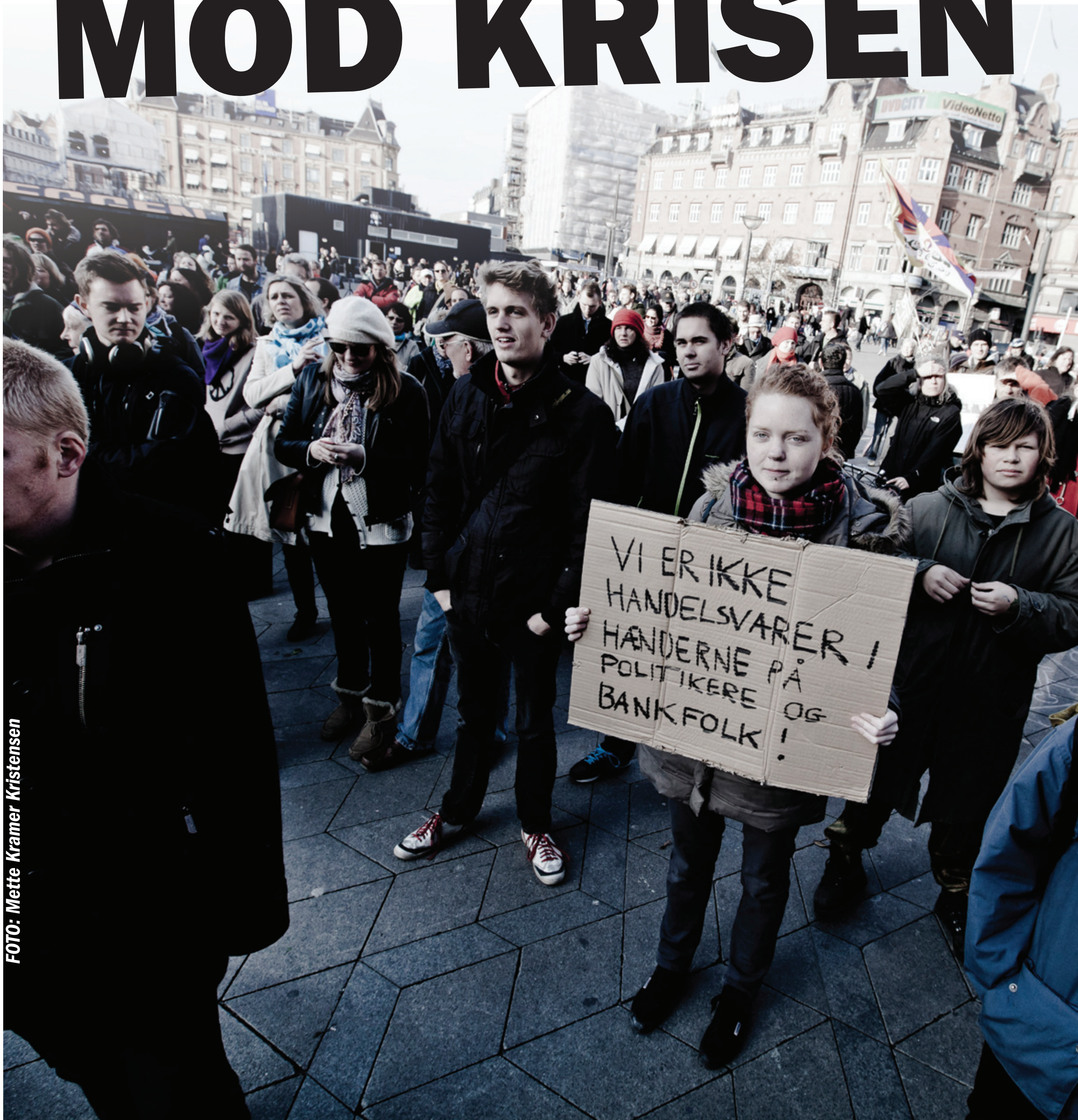

FOTO: Mette Kramer Kristensen

- Bunden i fagbevægelsen siger stop
- Enhedslisten i opposition
- Mindre protestmiljøer finder sammen

PROTESTER MOD SKATTEREFORM

Regeringen indgik aftale med Venstre og Konservative om en skattereform der skaber større ulighed i samfundet. Reformen skabte stort røre.

Læs side 2 & 8

OPRØRET ULMER I SYRIEN

Om vi lytter til den danske regering eller læser pressens dækning af Syrien, er billedet det samme: "Der er ingen gode løsninger i Syrien", "det er et snigende folkemord", den syriske befolkning er magtesløse overfor Assads militær lyder historien. Den eneste løsning disse borgerlige kommentatorer og politikere kan komme op med er militær intervention.

Læs side 11

EGYPTEN

Den kommende tid bliver en endnu hårdere magtkamp imellem militæret på den ene side og de revolutionære kræfter på den anden. Snakken på gaden om et snarligt blodigt militærkup florerede i dagene umiddelbart efter præsidentvalget og indtil Det Muslimske Broderskabs kandidat, Mohammed Mursi, blev udnævnt til vinder søndag den 24. juni. Socialistisk Arbejderavis giver her rids af hele forløbet.

Læs side 10

EN NY FASE I KRISEN

Krisen i Europa er gået ind i en ny fase. I 2008 startede den værste økonomiske krise siden 1930'erne. I 2010, og specielt fra 2011, var der et opsving i modstanden med en række massestrejker i Grækenland, Spanien, Portugal, Frankrig, Belgien og England, de Indignerede i Portugal, Spanien og Grækenland sidste forår, og Occupy-bevægelsen i efteråret.

Nu har stemningen med bitterhed og oprør mod nedskæringerne fået et stærkt udtryk i valgene, hvilket vil få stor ideologisk, politisk og økonomisk efterklang på tværs af kontinentet.

Der er to umiddelbare konsekvenser af dette politiske brud i toppen af samfundet. En er ideologisk. Hollandes sejr i Frankrig i særdeleshed, ser ud til at bryde den kvælende enighed om, at der ikke er noget alternativ til nedskæringer. Et alternativt sæt af prioriteter vil virke meget mere muligt for millioner af mennesker på tværs af Europa. Og selvom det er usandsynligt, at Hollande holder sine løfter om økonomisk vækst i stedet for nedskæringer (han er stadig besluttet på at skære i det franske statsbudget for eksempel) vil det styrke selvtilliden hos dem som vil lave modstand mod nedskæringerne.

Den anden konsekvens er økonomisk. De stigende politiske omkostninger ved at iværksætte dybe nedskæringer skubber Grækenland tættere på at gå ud af Euroen. Dette skaber dyb bekymring om de finansielle omvæltninger det kan skabe, specielt for italienske, spanske og franske banker.

En tilbagevenden til recession

Dette viser den centrale drivkraft i nedgangen i støtten til nedskæringspartierne: Europas økonomiske krise. Otte ud af de 17 Eurozone-økonomier er gået i – eller vendt tilbage til – recession, inklusive Spanien, Italien, Holland, Irland, Portugal og selvfølgelig Grækenland. Den franske økonomi, kontinentets anden største, fik 0 pct. vækst i de første tre måneder af dette år (de nyeste opgørelser).

Kun et beskedent opsving af væksten i Tyskland har forhindret Eurozonen som en helhed i at komme ind i en dobbelt dyk recession (og Tyskland er den eneste større Eurozone økonomi, hvis økonomiske output nu er tilbage på det niveau, det var lige før krisen begyndte i 2008).

Krisen viser ikke tegn på at aftage.

Det skyldes, at kapitalismen har to mekanismer til at genoprette profitraten, hvilket er det som vil genstarte kapitalakkumulationen. Den første er at forringe arbejderklassens levestandard for at forøge profitten.

Men det er sjældent nok. Den anden metode er destruktion af uprofitabel kapital, hvilket tillader de mere profitable overlevende kapitaler at få fremgang på deres bekostning. Alligevel er destruktionen af kapital knap nok begyndt, fordi staten i 2008-9 har grebet ind over alt for at kompensere for faldende efterspørgsel og for at redde banker og bilfirmaer der er "for store til at gå fallit".

Et udtryk for dette er, at mange af Europas firmaer har haft en god recession.

Wall Street Journal har tidligere dette år skrevet at "virksomhedernes kontantbeholdning er nu 2 billioner pund (2,64 billioner dollars) [ca. 18.000 milliarder red.] i Eurozonen", og de tilføjer at "lavere virksomhedsskat og arbejdsmarkedsreformer havde til mål at formindske fagforeningernes magt og har styrket indkomsten i virksomhedssektoren i modsætning til i husholdningssektoren."

Bunkevis af kontanter

De store virksomheder bruger dog ikke deres ophobede kontanter – investeringerne er på det laveste niveau i Europa i 60 år, da firmaerne kun ser få steder at investere profitabelt. Men mens virksomhederne er fyldt op med kontanter, har mange af Europas banker det modsatte problem og er reelt insolvente. Dette skyldes den store mængde af giftig gæld, som de har især fra over-oppustede ejendomsbobler som blev skabt fra 2001-8.

Da den Europæiske Centralbank kastede 1,3 billioner dollars [ca. 7.700 milliarder kr., red.]i billige tre-års lån efter bankerne i slutningen af sidste år, udskød det et kollaps i det europæiske banksystem, men det har langtfra løst det underliggende problem. Harry Wilson var ikke langt fra sandheden da han skrev i Daily Telegraph at "ECB præsident Maria Draghi har stort set forvandlet Europas giftige banker til zombie-banker, afhængige af hans tilførsel af billig kredit for at holde sig i live."

En kæmpe mængde af uprofitabel kapital hos bankerne tynger dem, og den bredere økonomi ned. Omfanget af den økonomiske nedgang og lidelse i det sydlige Europas er et ekko af den "chok terapi" som østeuropæiske lande blev underlagt i 1990'erne efter Sovjetunionens fald, men har stort set været uden fortilfælde i Vesteuropa siden 2. Verdenskrig.

Det er det, som undergraver traditionelle politiske loyaliteter og har skabt stigende politisk polarisering.

Ikke alt dette er til fordel for venstrefløjen. I Frankrig har Front Nationals Marine Le Pen fået 6,5 millioner stemmer i præsidentvalget. I Grækenland er Gyldent Daggry – som i modsætning til de jakkesætsklædte eurofascister i Front National, er en hård gadekamps organisation – kommet ind i parlamentet for første gang, med 21 kandidater. I Holland forsøger den populistiske islamofob, Gert Wilders, at få gavn af det regeringskollaps han fremkaldte.

Racisternes og fascisternes fremskridt er en advarsel om, de farer der ligger forude, hvis venstrefløjen ikke kan tilbyde et succesfuldt modsvar til krisen.

På venstrefløjen er der to strømninger som er opstået. Den socialdemokratiske har set nogen fremgang i de tilfælde, hvor den har kunne gendanne sig selv ude af ministerkontorene og idet mindste har kunne formulere en smule modstand mod den uhæmmede nyliberalisme (selvom den ellers har været meget indblandet i at fremme nyliberalismen, mens den var i regering) – det gælder især i Frankrig. Hollande for eksempel talte om en 75 pct. skat på indkomster over en million euro.

Det tyske SPD (og Ed Miliband i England) har også til en vis grad fået gavn af den samme proces. Dette tydeliggør fejlen ved at afskrive socialdemokratierne som færdige.

Men ved siden af dette, har der været styrkelsen af kræfter til venstre for mainstream socialdemokratisme i takt med, at mange mennesker er begyndt at se efter noget mere radikalt. Igen har disse tendenser været tydeligst i Frankrig og Grækenland (men også herhjemme med Enhedslistens stadig stigende popularitet, red.)

Radikaliseringen skabt af krisen og modstanden imod den, gavner generelt venstrereformistiske kræfter snarere end den antikapitalistiske revolutionære venstrefløj. Dette bør ikke komme som en overraskelse. Når folk bryder med deres traditionelle loyalitet til mainstream socialdemokrater – som i nogle tilfælde er bygget op over årtier – er det mere sandsynligt, at de først vender sig mod andre mere radikale udgaver af reformismen, hvor de ser en troværdig og formuleret modstand mod angrebene på arbejdernes levestandarder i det sprog som socialdemokraterne plejede at bruge.

Forandringen inden for rammen af systemet, ser stadig nemmere og mere lade-sig-gørelige ud for mange, i forhold til budskabet fra de revolutionære om, at arbejdere har brug for at stole på deres egen modstand og i sidste ende tage kontrol over samfundet for at løse krisen.

Alligevel peger polariseringen som valgresultaterne viser på en stadig dybere klasse-polarisering over Europa. Store kampe ligger foran os, og de kan drive processen med radikalisering endnu mere til venstre, især hvor forskellige reform-løsninger som modsætning til revolution bliver bragt til prøve.

Revolutionære bliver nødt til at beholde deres politiske uafhængighed, imens de tålmodigt forholder sig til dem som giver deres stemmer – og håb – til sådan nogle som Mélenchon eller SYRIZA og samtidig må de revolutionære hele tiden prøve at give retning i kampene imod jobtab, lønforringelser eller nazisterne.

MARK L. THOMAS, SOCIALIST REVIEW, JUNI 2012. FORKORTET OG LET REDIGERET OVERSÆTTELSE AF CHRISTINE BERGEN

Det mener vi

DE PISSER JO PÅ OS!

Og det vil vi, som Johanne Schmidt-Nielsen helt rigtigt siger, slet ikke finde os i.

SPØRGSMÅLET vi som venstrefløj nu må stille os er: hvad er det vi skal gøre for at gøre op med den vanvittigt højredrejede økonomiske politik som SF-R-S regeringen helt ublu og uden kontakt med deres egen vælgerbase, angriber os med?

Bør Enhedslisten aktivt trække stikket til regeringen og bringe den til dens fald? I udgangspunktet er det ikke noget vi kan anbefale. Ikke fordi vi har et specielt kært forhold til regeringen – læs ældre udgaver af avisen og se, at vi har været dens argeste modstander fra dag 1.

Vi skal ikke aktivt bringe regeringen til fald lige nu, ud fra helt nøgterne overvejelser om, hvilken strategi der kan gennemføre de bedste resultater for arbejderklassen.

Omvendt skal vi heller ikke gøre noget aktivt for at holde regeringen fuld af løgnere og klasseforrædere oppe. Igen er det helt rigtigt, når Johanne Schmidt blot konstaterer, at regeringen med deres nye støtteparti Venstre, vel selv har sikret sig et parlamentarisk grundlag, når finansloven skal forhandles til efteråret.

HVIS Enhedslisten vælter regeringen nu, står Venstre og Konservative klar til at gennemføre en endnu værre politik. Hvor usandsynligt det end kan lyde, kan det lade sig gøre, fordi at arbejderklassens traditionelle organisationer, minus Enhedslisten, er fuldstændigt klædt af. Det gælder selvfølgelig S og SF men også fagtoppen der uden at blinke, var klar til at sælge helligdagene til kapitalisterne i Dansk Arbejdsgiverforening.

Modstand!

Den kraft, som stoppede helligdagstyveriet, var fagbevægelsens almindelige medlemmer og tillidsfolk. Fra hundreder af arbejdspladser lød meldingen: Nu er det nok.

Tillidsmandsmøder sendte samme besked: Vi har allerede betalt med forringelse af efterløn og dagpenge. Vi vil ikke blive ved og ved med at betale for krisen.

Først da presset fra neden blev stort nok, sagde fagtoppen NEJ til helligdagstyveriet.

De almindelige medlemmer er sammen med alle os andre, der enten er organiseret andre steder eller er studerende og arbejdsløse, de eneste der også kan stoppe skattereformen og formulere en lighedsskabende politik der anviser solidariske svar på krisen.

Blot 24 timer efter skattereformen blev præsenteret, var der allerede taget initiativ og afholdt en spontan demonstration der udviklede sig til en art folkemøde, hvor bevægelsens næste skridt blev diskuteret. Selvom der var mange gode folk der kommer fra forskellige mindre protestmiljøer – især når man tænker på den akutte organisering – gav de demonstrerende hinanden håndslag på at gå bredere ud i ens lokale fagforening, vennekreds og uddannelsesinstitution og få flere folk med.

Allervigtigst var enigheden om at arbejde på at gøre bevægelsen åben for de mange menige skuffede socialdemokrater og SF'ere – og ikke blot en Enhedslisten kampagne.

Det rigtige skridt er derfor ikke at vælte regeringen uden at kunne mobilisere folks skuffelser og vrede i kamp. Det er en defensiv og negativ kampagne, hvor man kigger efter politikerne på Christiansborg. I stedet for at juble over meningsmålinger der viser stor fremgang til Enhedslisten, er det allervigtigste fokus hvordan vi som venstrefløj, kan organisere modstand der kan stoppe regeringens asociale politik.

UDGIVET af Internationale Socialisters Ungdom,
ADRESSE: ISU // Poste restante // H C Ørstedsvej 54 // 1879 Frb. C
KONTO Nr.: 1551-5780160
MAIL: saa@socialister.dk
WEB: www.socialister.dk
TRYK: Trykcentralen ANSVARSHAVENDE
REDAKTØR: Anders Bæk // Red. afsluttet den 28. juni 2012
ISSN 1600-2687

Ulighed, arbejdsløshed og fattigdom øges i det danske samfund (Foto: Mette Kramer Kristensen)

KRISEN I ET DANSK PERSPEKTIV

Det skorter ikke på forslagene fra regeringen til hvordan, vi kommer ud på den anden side af krisen med skindet på næsen og endda stærkere, end da vi ramte denne, men hvordan ser det ud, hvis man ser regeringens strategi efter i sømmene?

Regeringen kæmper for at øge arbejdsudbuddet og sikre større incitament til, at danskerne vil arbejde mere, så vi frem mod 2020 står bedre rustede, til at hoppe med på den vækstbølge regeringen spår om.

I de seneste uger, har regeringen ikke ligget på den lade side, men kæmpet bravt for at sikre sig et flertal for en skattereform, der skal hæve grænsen for, hvornår man skal betale topskat, hvilket der lægges op til skal finansieres af folk på overførselsindkomst.

Intentionerne i regeringens skatteudspil og håndtering af krisen, står i direkte modsætning til den virkelighed almindelige mennesker står i, således er ledigheden hos 3F's medlemmer fortsat skyhøjt med 11,3 procent, og der er ikke udsigt til, at dette ændres.

En del af de ledige kan se frem til i 2013, når den midlertidige forlængelse af dagpengeperioden udløber, at være iblandt de 19.000 personer der hvert år, vil falde ud af dagpengesystemet.

På trods heraf, finder regeringen det dog stadig mere aktuelt at diskutere skattelettelser til de rigeste og øget arbejdsudbud, finansieret af netop de arbejdsløse.

Hvorfor er det tilfældet, kunne man med rette spørge?

Forklaringen skal findes i regeringens egen 2020 plan "Danmark i arbejde". I planen forventes det, at beskæftigelsen øges med 180.000 personer, når planen er fuldt indfaset i 2020, men laver man et nærmere virkelighedstjek på den ambition, viser det sig, at det er ren ønsketænkning.

Planen ligger ikke op til, at der skabes flere jobs i den offentlige sektor, her har man indgået en aftale med KL, der fortsat holder kommunerne i et jerngreb og vil resultere i fyringer, hvilket lader tilbage, at det eneste der angiveligt aktivt gøres for at skabe jobs, er at øge arbejdsudbuddet og bede til bedre konjunkturer.

Regeringen forudsætter dermed, at det øgede arbejdsudbud af sig selv omsættes til øget beskæftigelse. Strategien og regnemodellen bag er dream-modellen, det er samme model VKO benyttede, og denne mødes af kritik blandt flere økonomer og professorer heriblandt Jesper Jespersen og Henrik Herløv Lund, fordi dens kalkuleringer for det første er usikre, og for det andet overhovedet ikke tager højde for de problemstillinger, som en krise fører med sig.

En strategi, der i resten af Europa ikke kan findes evidens for virker, i hvert fald ikke i overensstemmelse med det regeringen forsøger at sælge den på. Det der derimod er ret stor sandsynlighed for, når man hæver arbejdsudbuddet betragteligt, og dette også rammer dagpengemodtageres rettigheder, er på sigt, at sådanne stramninger presser lønnen, med deraf følgende faldende købekraft som konsekvens.

Dette fordi, at usikkerheden hos arbejderne vil resultere i, at man står model til mere, heriblandt lønnedgang, for at beholde sit job. Således kan man se på en undersøgelse foretaget blandt 1600 privatansatte HK'ere, at hver fjerde svarer, at de frygter at miste deres job – og dette med god grund, da 57 procent af medlemmerne har oplevet fyringer inden for de sidste to år.

Det er derfor en ond selvforstærkende cirkel, der kun ser ud til at blive værre, hvis man som regeringen, fører mere af den samme nyliberale politik som den foregående.

Danmark i dag, kan meget vel blive morgendagens Grækenland, hvis ikke fagbevægelsen og arbejderne mobiliserer modstand mod den nyliberale og asociale politik.

PAULI PEDERSEN

Interview med Khaled & Moska om Afghanistan:

PÅ HELE DANMARKS VEGNE?

Moska Asif er 23, hun voksede op i Fredericia og er bachelor i kommunikation fra Aalborg Universitet.
Hun flygtede med sine forældre fra Kabul da hun var 2 år. Begge hendes forældre er politiske flygtninge, da de har været involveret i kommunistiske partier i Afghanistan. Moska er med i Nej Til Krigs arbejdsgruppe.
Khaled Alizai har har boet i Danmark siden år 2000. Han flygtede med sin far der også er politisk flygtning fordi han var sikkerhedschef under det kommunistiske regime. Khaled studerer fysik på Niels Bohr Instituttet.
Khaled er bestyrelsesmedlem i Landskoordinering for Nej Til Krig.

Hvad er jeres bagrund for at gå ind i antikrigsarbejdet?
Moska: Jeg blev ansat i produktionsselskab der hedder "Magic Hour Films". Der har jeg så siddet og oversat afghanske videoklip til dansk. Så så jeg mange af de grusomme ting der skete; udenlandske tropper skyder på almindelige civile afghanere fordi de simpelthen ikke kan se forskel på talibanere og almindelige afghanere. Det synes jeg var rigtig forstyrrende. Desuden har min familie også altid fortalt mig en del om situationen i Afghanistan. Så jeg tror også et eller andet sted jeg er blevet opvokset med interessen.

Khaled: Jeg var en af de mange afghanere som virkelig var glad for at Taliban regimet blev væltet. Fordi jeg havde også den forhåbning og forventning om at det ville medbringe en bedre tid for afghanerne, et bedre liv for afghanerne. Men jeg blev hurtig klogere fordi de folk som amerikanere satte i stedet for Taliban, var netop dem som Taliban var et bedre alternativ for. Og det er sådan set det, som er baggrunden for, jeg er mod den her krig, fordi USA bare har fortsat med at begå de samme fejl, som er sket før i tiden. Alle deres argumenter for at føre den her krig er også udhulet i min optik.

En af deres mærkesager det er kvindernes frigørelse. Men dem der sidder på magten nu med USA's støtte, det er sådan set dem der startede den kultur og tradition med at nedgøre kvinderne i Afghanistan. De er en del af den Mujahideen-bevægelse som USA støttede mod Sovjetunionen i 1979. Og det var dem der indførte det med at true og henrette de kvinder der gik i skole og var aktive i det sociale liv eller ikke bar tørklæde. Og det er det element der mangler her. Man siger man vil frigøre kvinderne og man har bare sat de folk på magten der er årsagen til at kvinderne er i den situation i dag. Det er paradoksalt.

Moska: Hamid Karzai (Afghanistans præsident) er en gammel mujahideener. Det er sådan lidt modsigende at gå ind i krig og sige, at man gør det for at give kvinderne lighed og skabe demokrati og det ene og det andet, når en mand som Karzai er præsident.

Khaled: Det er også derfor, jeg er imod den krig, fordi formålet er egentlig bare at dræbe flere civile i min optik. Man får ikke noget ud af det. Det alternativ der er til Taliban, de er faktisk værre. De er mere korrupte end Taliban var. De har de samme holdninger som Taliban. De er de samme fundamentalister. De går ud fra den samme lovbog som er Sharia.

Hvornår begynder du selv at blive involveret i aktiviteter omkring Nej Til Krig?
Khaled: Det har jeg været siden 2008. Og det kulminerede så i 2010 hvor jeg afholdte en debataften omkring Afghanistan på Århus Universitet, hvor vi diskuterede krigen og fremtidsperspektiver for Afghanistan.

Hvad er tankerne bag ved den Konference for Afghanistans Uafhængighedsdag som I afholder den 19 august?
Khaled: Tankerne er sådan set at give den danske befolkning et vidensfundament, som de kan gå ud fra. Det som fremgår i medierne, er jo ikke hele historien. Folk kender Taliban med de ved ikke hvorfor, at Taliban begyndte at eksistere. Det er den historie folk skal have for at have et ordentlig grundlag for at debattere og diskutere situationen i Afghanistan.

På den dag ville vi gerne give et historisk overblik over de forskellige begivenheder som former Afghanistans historie. Og man kan sådan set også trække en masse tråde til Vesten. Og se hvordan Vestens handlinger har været med til at give grundlag for Taliban.

Hvorfor skal folk dukke op til denne konference?
Moska: Man skal komme hvis man ønsker at vide mere om hvad regeringen støtter. Mange ved desværre ikke hvem Hamid Karzai er, og mange kender desværre heller ikke til hans fortid. Hans bror, som var minister, var jo også en narko baron - hvad siger det lige om den afghanske regering Danmark støtter? Formålet er, at folk bliver mere bevidste om hvad der foregår i Afghanistan, således at politikerne kan stå til ansvar deres handlinger. Vi ønsker også, at flere i Danmark vil sige nej til en ny krig ved at være bevidste om hvilken magt der dominerer verdenssamfundet, og at den ikke altid er retfærdig.

Hvad skal der ske på flagdagen (d. 5 september se annoncen på siden, red.) og hvad er tænkerne bag ved?
Khaled: På flagdagen har vi tænkt os, at protestere mod krig men ikke soldater. Fordi vi har fuld forståelse for hvad soldaterne gør. De tjener deres land. Det er en ordre. Det er noget politikkerne har bestemt skal gøres, og det er det, som de gør.

Det vi protesterer mod er de forudsætninger som politikerne har givet til soldaterne for at tage derned og starte den krig. Den er forkert.
Moska: Men vi vil også gerne have at soldaterne skal ud. Jeg mener personligt, at igennem borgerkrig og revolution internt så kommer Afghanistan videre og ikke ved, at et fremmed land kommer og vil plante demokrati – det kan man ikke gøre. Så det handler også om at få sat pres på politikerne, så de kan få soldaterne ud af Afghanistan vil jeg mene.

Khaled: Det er sådan set hovedformålet med hele vores bevægelse; at Danmark skal begynde og trække deres soldater ud. Og egentlig at stoppe krigen. Og det som Vesten har gjort i Afghanistan er, at de har valgt en side i en borgerkrig.

Moska: Vi er også udmærket klar over at planen er, at soldaterne skal ud i 2014, men det handler også om, at politikerne skal stå til ansvar for hvad, de har gjort. Fordi der er mange mennesker der er døde. Der er mange mennesker der ikke har haft det så godt, som dem man hører om i Kabul. Så det handler meget om at få dem til at stå til ansvar for hvad, de har gjort.

Khaled: Og egentlig minde politikerne om, at man ikke blot på egne ambitioner, skal gøre noget på hele Danmarks vegne. For det mener jeg personligt er det som er sket. Det var jo Anders Foghs personlige ambitioner om at lege stor sammen med storebror USA. Så gik de ind i krig, uden helt at tænke over konsekvenserne.

ANDERS BÆK

Foto: Mette Kramer Kristensen

OCCUPY KBH IGENNEM MORTENS ØJNE

Hvor startede jeg, og hvad var det for nogen tosser der sad på Rådhuspladsen?

Jeg er et menneske og har helt tilbage i 1982 fået tildelt navnet Morten Kok. Jeg har igennem min ungdom troet på systemet, hvilket gjorde at jeg valgte at tage en handelsuddannelse. Først Hhx og efter lidt tid i militæret, så endte jeg også med at tage en markedsføringsuddannelse. Jeg skulle ud og tjene penge skulle jeg! Det kan her indskydes, at jeg er en af de farlige der stemte på den ”kære” Anders Fjogh i tidernes morgen. Hæng mig ikke op på dette, da min sociale baggrund gjorde, at jeg ikke viste bedre.

Men så skete det. I 2007 ændrede min verden sig og skyklapperne røg af…

Occupy startede, i Danmark, den 15. oktober 2011, men jeg kom først til et par uger efter. Jeg landede på rådhuspladsen en sen/ tidlig morgen efter en lidt for våd nat. Det syn der ramte mig var en broget flok, der mest af alt mindede om et slumkvarter, som de værste, man har set i dokumentarer om den tredje verden.

Det så beskidt og uorganiseret ud, men alligevel virkede det til at der var en god energi omkring det bål, hvor de occuperende varmede sig i den kolde nat.

De gik lige i mit hjerte, da det var tydeligt, at de havde nogle helt klare fælles mål. De ville væk fra en verden, hvor profit blev sat over dyr, mennesket og ikke mindst naturen. De søgte en verden, hvor der er plads til alle.

Jeg begyndte hurtigt at være der stort set dagligt, da jeg elskede idéen om, at Occupy ikke var en organisation, forening eller på nogen anden måde havde puttet sig selv i en kasse eller var en del af systemet, men netop dette skulle vise sig at betyde, at vi endte med at være en smule ekskluderende. Vi tog de små sko på og blev ekskluderende i stedet for at være inkluderende. Jeg tror, at dette bundede i en frygt for, at Occupy skulle blive overtaget af en ”officiel” gruppe.

Hvor er vi nu og hvem er tosserne i dag?

Vores fokus er derfor blevet rettet mere imod organisering, at stille krav og ikke mindst at finde løsninger, så der er alternativer til det system vi har nu.

Der er en generel stemning om, at vi skal være mere velkomne, da det ikke er dem der startede Occupy i Danmark der Er Occupy. Vi er alle Occupy!

I mine øjne handler det om, at vi skal stoppe med at være så fragmenteret. Der er berettigelse i alle de frustrationer vi har, men vi bliver nødt til se ud over dem og sammen finde en løsning til hvordan, vi kan få en verden, hvor vi lever i takt med naturen, hvor dyrene er vores venner og vi samarbejder om at skabe den smukkeste verden med plads til alle!

Den nye start

Torsdag den 14. juni 2012 indkaldte IS (Internationale Socialister) til møde på Støberiet. Til mødet var IS, SUF (Socialistisk Ungdoms Front) og Occupy København repræsenteret.

Dette møde viste for mig, at det er nye tider. Det der var utroligt positivt for mig at se var, at der er en klar stemning for, at vi skal ligge vores uoverensstemmelser til side, så vi samles om nogle fælles krav og løsninger. Vi skal ikke længere være så fragmenteret, men finde en fælles vej, hvor der er plads til os alle uanset race, køn og alder.

Bevidsthedsudvidelsen er i gang. Millioner har rejst sig for at skabe en verden, hvor alle tager medansvar for den verden de lever og ikke afgiver deres stemme til et parlamentarisk styre, der gang på gang har vist sig ikke at være i stand til at servicere mennesket.

Vi skal derfor i disse tider stå ekstra stærkt sammen, da vi er i en tid, hvor vi reelt har muligheden for, at vi får samlet os nok til at starte en ny verden.

Jeg håber, at vi ses onsdag kl. 18.00 står vi foran fondsbørsen til Occupy Copenhagen Folkesamling så vi i fællesskab kan ændre verden til det, vi ønsker.

Not to spoil the ending for you, but everything is going to be okay

Qoute: unknown

Occupy København mødes hver onsdag kl. 18.00 foran Fondsbørsen, Nikolai Plads.

ASYLANSØGERNES KAMP FOR RETFÆRDIGHED

Asylansøgere i Danmark kæmper i disse dage en hård kamp for at blive hørt af politikere og myndigheder. Fra 17. maj sultestrejkede en gruppe iranske asylansøgere fra Center Sandholm i Nordsjælland i tre uger for at udtrykke deres frustration over den stilstand, deres liv befinder sig i, når de bor i et asylcenter og venter på svar om opholdstilladelse.

Mange ansøgere er spærret inde i centrene i over 10 år, og i den tid er de ikke i stand til at foretage sig noget som helst. Børn og voksne mærkes både fysisk og psykisk og vil efter ventetiden sandsynligvis have svært ved at indgå i samfundet, hvis de endelig får opholdstilladelse.

Disse forhold sætter fokus på forholdet til FN's Børnekonvention, og Danmark anklages for at overtræde FN's Børnekonvention ved ikke at gøre det, som man godt ved er bedst for både børn og voksne.

Der er muligvis et spinkelt håb for fremtiden. Foreningen Asylbørnene Ud Nu tog initiativ til en konference, der blev holdt på Christiansborg 12. juni. Til stede var forskellige fagfolk som børnelæger og psykiatri-forskere samt udlændingeordførere fra SF, Radikale og Enhedslisten. Forholdene for de strandede asylansøgere og ikke mindst børnene i Danmark, Sverige og Norge blev belyst.

Du kan kun komme ud af centreret, hvis du accepterer hjemsendelsesaftalen

Justitsminister Morten Bødskov (S) har med regeringen, Liberal Alliance og Enhedslisten lavet en asylaftale, der skal give asylansøgere og deres familier lov til at bo og arbejde ude i det ”virkelige” samfund efter seks måneder i et center. Netop dette aspekt, hvor man får lov til at blive en del af samfundet, mens man venter på sin opholdstilladelse, er naturligvis et skridt mod en smule mere retfærdighed.

Hvad der dog desværre ligger under er, at hvis man efter de seks måneder vil arbejde og bo uden for centrene, skal man også skrive under på, at man frivilligt vil rejse hjem til sit hjemland uden ballade, hvis man får afslag på opholdstilladelse.

Hvem benytter sig af pression?

Som Mehdi Ghasghezadeh, en af de sultestrejkende iranere, sagde til netavisen Multisamfund.dk: ”Vi ved, at Iran er et diktatur, hvor man ikke har menneskerettigheder. Men Danmark er et demokrati, hvor der er menneskerettigheder, men hvor for skal vi så sidde her i så mange år?”. At tilbageholde eller nægte opholdstilladelse til flygtninge fra et styre, som man fra dansk side er fuldt ud bevidst om bruger forfølgelse og tortur mod befolkningen, vidner ikke ligefrem om et land, hvor menneskerettigheder sættes i højsædet.

Iranere på Center Sandholm blev af både Johanne Schmidt-Nielsen fra EL og Zenia Stampe fra de Radikale opfordret til at stoppe sultestrejken. Som Zenia Stampe ifølge Multisamfund.dk sagde:

"Så længe I sultestrejker, provokerer det folk, og der er ikke nogen politikere, der vil hjælpe asylansøgere, fordi de sultestrejker. Det er pression."

Dette er ganske ironisk. Vi taler her om den mest marginaliserede gruppe af mennesker i det danske samfund. Da de valgte at sultestrejke, greb de det eneste våben, de har; når man ikke er en del af noget som helst, er det svært at løfte sin stemme. En sultestrejke er så afgjort et udtryk for ren desperation over den håbløse situation man er i. Så hvem mon det er, der udsætter hvem for ”pression”?

ANNA WOLF

Billede: Asylprotester har båret frugt på nogle områder. Ægteparret Sarah og Saed fik tildkendt politisk asyl (Foto: Mette Kramer Kristensen)

KRISEN I SPANIEN ER IKKE TIL AT OVERSE

Hver eneste dag bliver 500 private boliger sat på tvangsauktion. Før var hospitalsbehandlinger tilgængelige for alle uanset indkomst og statsborgerskab, i dag skal alle betale en euro for en recept.

Fra september skal migranter uden papirer betale for at komme på hospitalet, det samme gælder for unge der er arbejdsløse eller ikke er studerende. Uddannelsesbudgettet for 2012 er reduceret med 22 procent, samtidig steg brugerbetalingen på uddannelserne med 66 procent. Det betyder, at en universitetsstuderende fra september 2012 skal betale 12.000 kr. om året, udelukkende for at studere.

Arbejdsløsheden er nu på 25 procent og især ungdomsarbejdsløsheden er høj, hver anden under 30 år er arbejdsløs i Spanien. Regeringen forringer konstant arbejdsforholdende for dem der er heldige at være i job - regeringen har blandt andet indført en lov der gør det lettere for arbejdsgivere at fyre folk. Samtidig åbner loven for, at arbejdsgiverne kan undgå, at betale kompensation til en fyret medarbejder. Regeringen har indført denne lov under et påskud af, at den skulle gøre det lettere for arbejdsgiverne, at ansætte medarbejdere. Men som det fremgår af arbejdsløshedstallene fra Spanien, bliver den brugt til at fyre folk.

Den almindelige borger i Spanien er altså udsat for kraftige forringelser af sin velfærd. Krisen bliver brugt til, at forringe vilkårene for de spanske arbejdere, og til at forberede forholdende for bankerne og virksomhedsejerne.

Naomi Klein har med begrebet "Chok doktrinen" beskrevet dette fænomen. Hun beskriver hvordan borgere i et land, ramt af økonomisk krise, befinder sig i en tilstand af stress og rådvildhed. Hun beskriver desuden hvordan neoliberalister profiterer af dette, ved at smadre velfærdssystemet og vedtage reformer der favoriserer virksomhederne.

Regeringen har indført nedskæringer overalt, undtaget er dog militæret og den royale familie.

Historien om krisen i Spanien

I 2007 blev der i Spanien igangsat en million byggeprojekter, det var mere en hvad England, Frankrig og Tyskland tilsammen igangsatte i samme år. Bolig- og finanseringsbobblen gik med andre ord ikke ubemærket forbi Spanien.

I 2007 begyndte de første tegn på krisen at melde sig, og fra 2007 til 2010 steg arbejdsløsheden fra 8,3 procent til 20,1 procent, en stigning på 11,8 procentpoint. I Eurozonen i samme periode var stigningen i arbejdsløsheden mere moderat, den steg fra 7,5 procent til 10,1 procent, en stigning på 2,6 procentpoint.

Fra 1995-2007 oplevede Spanien et boom i økonomien, især i byggesektoren. I denne periode steg jobskabelsen årligt med 4,1 procent. Bankerne og byggefirmaerne tjente styrtende med penge i denne periode og begyndte at investere internationalt, blandt andet i lufthavne. Dets flere byggeprojekter der blev sat i gang, dets flere penge skulle der lånes i bankerne, der blev med andre ord skabt en kæmpe lånebobbel, der kunne briste når som helst.

Da den internationale finanseringskrise begyndte, ramte den også Spanien, og boligmarkedet gik nærmest i stå natten over, i december 2008 blev der således kun igangsat et byggeprojekt.

Især regionale banker (de såkaldte "Cajas") havde under opturen, lånt billioner af euro til byggefirmaer og ejendomsmæglere, disse lån kunne nu ikke betales tilbage og firmaerne gik konkurs, derfor blev mange arbejdsløse og hundredetusindevis af mennesker, blev af grådige banker, smidt på gaden fordi de ikke kunne betale deres lån.

Kollapset på boligmarkedet skabte finansielle "sorte huller", der skabte en depression i hele det økonomiske system. De offentlige finansieringer gik heller ikke uberørt forbi, og regeringen indførte og indfører til stadighed markante besparelser på de offentlige budgetter, samtidig med at de renter Spanien skal betale på sin gæld, er fordoblet siden krisens start.

Den parlamentariske løsning

I 2011 blev "Partido Popular" (PP) med Mariano Rajoy valgt til, at lede landet gennem krisen. Partiet blev stiftet i 1989 af Manual Fraga, der under fascisten Francisco Franco's diktatur var turistminister.

Rajoy har som tidligere beskrevet, vedtaget reformer, der har betydet massive angreb på velfærden. Da Rajoy blev valgt sagde han, at der ville blive vedtaget en ny reform hver fredag.

Den 9. juni anmodede Rajoy, EU-landende og den europæiske centralbank om støtte til landets nødlidende banker, der blev bevilliget et lån på 100 milliarder euro.

Rajoy's reform-villighed har dog mødt modstand fra folket, indenfor de første 100 dage efter hans valgsejr, den 29. marts 2012, gik den spanske befolkning i generalstrejke.

Som et ekko af Marx skaber den økonomiske uro også en politisk uro, og PP tabte uventet det fornyligt afholdte Andalusiske regionalvalg.

Den udenomsparlamentariske løsning

15. maj-bevægelsens Indiagos fra 2011 opstod i kølvandet på de voldsomme besparelser der rammer landet. På et-årsdagen for 15. maj-bevægelsen var der store protester, hundredetusinder demonstrerede i 70 forskellige byer. Protesterne er dog ikke så store, som da bevægelsen tog sin begyndelse, dette skyldes især at fagbevægelsen har valgt at samarbejde med regeringen, da den har støttet Rajoy's massive pensionsforringelser.

Blandt den spanske befolkning er støtten til protesterne stadig høj, en ny meningsmåling viser at 68 procent af befolkningen støtter og bakker op om protesterne. Et eksempel på den nylige modstand var generalstrejken den 29. marts i år, der deltog en million mennesker og den var en massiv protest imod de omfattende besparelser.

Mens de neoliberale reformer presser regningen for krisen nedaf, puster den til en ulmende modstand og det er ikke umuligt, at modstanden mod besparelserne i Spanien vil blive lige så store – eller større – som i Grækenland.

MATHIAS M. CHRISTIANSEN.

Øjenvidneberetning fra en græsk venstrefløjsaktivist:

"VI KAN IKKE BARE TALE OG KOMME MED VALGLØFTER"

Socialistisk Arbejderavis har interviewet Athanasios Stavridis, han arbejder i Sverige men er medlem af og aktiv i SEK (Internationale Socialisters søsterparti i Grækenland).

Hvad betyder valget?

Det var ikke meningen, at SYRIZA skulle vinde dette valg. Der var den største kampagne fra EU, Tyskland, bankerne. Det er første gang disse organisationer blander sig i et valg i Europa. Mange af de folk som stemte Nyt Demokrati gjorde det pga. kampagnen og propagandaen fra højrefløjen.

Efter venstrefløjens store succes ved valget den 6. maj, forsøgte SYRIZA at indgå kompromisser ved at sige, at de ikke vil ud af euroen eller EU, de vil samarbejde med bankerne så vi kan redde eurozonen. Det var det modsatte af hvad de sagde før valget.

Nazisternes fremgang

Nazierne fik ca. 6,9 % af stemmerne. Det betyder, at en halv million i Grækenland stemte på dem. Det er ikke bare en ekstrem højre-gruppe, der er tale om hardcore gadekæmpende nazister.

Fremgangen til nazisterne var noget som de revolutionære havde forventet, fordi dem som baner vejen for nazisterne var de regerende partier – socialdemokratiet Pasok og det konservative Nyt Demokrati – det var deres racisme mod immigranterne.

Samaras som skal være premiereminister nu bruger samme sprog som nazisterne bruger. Den eneste forskel er bare, at han siger, at det er staten og politiet der skal fjerne immigranterne, imens nazisterne siger, at man selv skal gøre det og ikke stole på staten og regeringen. Der er ingen forskel i hvad regeringen og nazisterne siger offentligt, de bruger samme sprog.

Dette er det første som åbner vejen for nazisterne, og medierne hjælper dem med at komme ud i offentligheden. Der er et tæt samarbejde mellem politiet og nazisterne og 50 % af politiet stemmer på nazisterne.

Alle de folk der stemte på nazisterne er ikke hard-core nazister, de vil ikke gå ud på gaden med pistoler og angribe venstrefløjen. Det kan være en mulighed i fremtiden. Men disse folk stemte på Gyldent Daggry fordi de siger at de er imod systemet, de er imod EU, de er imod Trojkaen. Disse folk vandt på anti-sytem-stemmer.

Det første de prøvede var at angribe immigranterne – vi har set mange racistiske angreb specielt i Athen, folk der bliver stukket ned med kniv i de fattige områder. Medierne prøver at sige, at hvis ikke staten kan løse problemet med arbejdsløsheden og immigranterne, er det en organisation som Gyldent Daggry der kan hjælpe.

Hvad med bevægelsen?

Det græske folk har ikke noget svar lige nu. De ved, at den nye regering vil fortsætte med nedskæringerne, privatiseringerne og en skat rettet mod arbejderne.

Syrizas store stemmetal skyldes bevægelsen, de 17 generalstrejker og de millioner der demonstrerede imod nedskæringspolitikken. Det skyldes ikke radikaliteten i Syrizas lederskab. Syrizas lederskab er reformister, men de gik ind i bevægelsen. De er gode aktivister og fagforeningsaktive.

Mange af de nye vælgere, kommer fra det socialdemokratiske parti, Pasok. De valgte Syriza, fordi Syriza var imod nedskæringerne, var imod Trojkaen, var imod privatiseringerne.

En masse folk diskuterer hvordan, vi skal komme videre – vi må tage den politiske diskussion og tale om de praktiske skridt.

De praktiske skridt betyder, at man ikke kan have en venstrefløjsregering som vil forhandle med Merkel, EU eller bankerne. Det betyder strejker, demonstrationer. Mellem de to valg den 6. maj og den 17. juni har Syriza ikke udkaldt til én eneste demonstration mod højrefløjens skræmmekampagne.

På den anden side organiserede den antikapitalistiske venstrefløj på arbejdspladserne, demonstrationer mod nedskæringerne og mod nazisterne og de racistiske angreb.

Vi kan ikke bare tale og komme med valgløfter, vi er nødt til at organisere bevægelsen – på arbejdspladserne og på gaden. Fordi det er bevægelsen der kan sætte en stopper for nedskæringspolitikken, det sker ikke i parlamentet eller gennem forhandlinger med EU.

Hvad med fremtiden?

Dette er en meget svær situation. Lenin sagde, at en revolutionær situation indtræffer, når den herskende klasse ikke kan regere på den gamle måde, og de undertrykte masser ikke vil lade sig undertrykke på den gamle måde. Den situation er lige nu i Grækenland. Der er en stor polarisering mellem klasserne, og mellem venstre- og højrefløjen.

Den herskende klasse prøver lige nu at finde en løsning inden for systemet. De ved alle, at vi er i en meget ustabil situatiuon med tre politiske partier og en del af venstrefløjen som er i regering. De har før brugt hæren i 1960'erne for at smadre en stor bevægelse som fik 25 % af stemmerne, og lige nu får venstrefløjen 35 % af stemmerne.

Den herskende klasse forstår godt, at venstrefløjen er en stor udfordring. Militærkup er et alternativ, men ikke det mest sandsynlige lige nu.

Lenin sagde også, at den økonomiske krise vil blive til en politisk krise. Den slags dialektik gælder lige nu i Grækenland. Venstrefløjens svar kommer ind på den politiske scene, hvilket er noget nyt i Grækenland.

Vi ved ikke hvor hurtigt ting vil ske i fremtiden, og det er et stort problem for de revolutionære. Men da venstrefløjen gik ind i den politiske debat, var reaktionen fra den herskende klasse i hele Europa panik.

JESPER JUUL MIKKELSEN

MØDE OM GRÆKENLANDS KRISE OG SITUATIONEN EFTER DERES VALG

40 mennesker dukkede op til Internationale Socialisters møde om Grækenland i Studenterhuset i København. Athanasios Stavridis, græsk revolutionær aktivist, indledte debatten ved at fortælle at valget, hvor SYRIZA fik 25 procent af stemmerne og venstrefløjen som helhed fik 35 procent, ikke skulle opfattes som et nederlag, selvom de borgerlige vandt valget. Mange stemte på de borgerlige med et koldt hjerte som han sagde - det han mente var, at folk efter en massiv kampagne fra hele EU toppen, var blevet skræmt til at stemme på de borgerlige.

Valget viste hvor stor bevægelsen er i Grækenland, ikke nok med at der var mange der stemte på venstrefløjen, mange flere ser også mod venstrefløjen i håb om forandring. Athanasios understregede, at der derfor hviler et kæmpe ansvar på den græske venstrefløj for at holde fast i nogle basale krav ellers skuffer man den græske arbejderklasse. Derfor glædede han sig over SYRIZAs flotte valg, men var stadig meget bevidst om, at det mere end nogensinde før, er nødvendigt at opbygge den uafhængige antikapitalistiske venstrefløj ANTASIA.

Han talte desuden om truslen fra den voksende fascisme og hvor vigtigt det er at bekæmpe den yderste højrefløj inden den bliver for stærk.

Der var deltagere fra mange forskellige miljøer, Crisis Mirror, Occupy, Enhedslisten, IS, Socialistisk Standpunkt, Kritiske Politologer og aktivister der organiserede solidaritet med de studerende i Canada. Debatten handlede ikke kun om Grækenland, men kom vidt omkring. Krisen i Danmark er, ligesom i Grækenland, ikke bare en økonomisk krise, men også en politisk krise. Derfor er det vigtigt, at vi opbygger en venstrefløj der evner at sætte retning for bevægelsen, i en tid hvor den gamle venstrefløj er ved at kollapse.

JESPER JUUL MIKKELSEN

RESULTATERNE FRA DET GRÆSKE VALG JUNI 2012

Nyt Demokrati (de konservative): 29,6 %

Syriza (venstrefløjs koalition): 26,9 %

Pasok (socialdemokraterne): 12,3 %

Uafhængige Grækerne (udbrydere fra Nyt Demokrati): 7,55 %

Gyldent Daggry (nazister) : 6,9 %

Demokratisk Venstre (SF-agtigt): 6,3 %

KKE (kommunisterne): 4,5 %

Laos (fascister): 1,6 % – ikke valgt ind

Interview om skattereformen:

"REGERINGEN SKAL TRÆKKES TIL VENSTRE"

Socialistisk Arbejderavis har interviewet Viktoria Risbjerg fra SUF til et protestmøde mod skattereformen indkaldt dagen efter, at regeringen indgik aftale med de borgerlige.

Har den hurtighed som det her initiativ er vokset med overrasket jer?

Jeg vil ikke sige, at jeg er overrasket. Jeg er meget forstående over for, at der er kommet så mange mennesker. Jeg forstår virkelig godt hvorfor, folk er så vrede og frustrerede, fordi vi har givet et mandat til nogle mennesker, som ikke har levet op til den tillid, vi har givet dem.

Tror du, det her initiativ kan betyde et forøget kampniveau, i forhold til den stilstand der har været, siden den nye regering kom til?

Jeg tror der har været en stilstand i bevægelsen, fordi man har været rigtig afventende. I 10 år har folk på deres arbejdsplads eller skole eller hvor de bor, kæmpet for at få en ny regering der kunne føre en social og anstændig politik.

Derfor tror jeg, man har ventet på de forbedringer, man håbede på ville komme. Nu med skattereformen tror jeg helt sikkert, at man har fået øjnene op for, at det er en blå regering klædt ud i en rød kappe.

Hvad er nødvendigt at gøre for at komme ud på arbejdspladser og ud til den almindelige befolkning?

Vi har allerede talt med fagbevægelsen og med andre etablerede organisationer, og de har været rigtig glade for, at vi har taget det her initiativ.

Hvor afgørende er det, at fagbevægelsen bliver en del af denne her bevægelse?

Det er meget afgørende af to grunde. Den ene er, at vi står i en krise som almindelige mennesker ikke har skabt, men de kommer til at betale krisen igen og igen. Det rammer bl.a. de arbejdsløse som igen bliver ramt i forhold til skattereformen.

Den anden ting er, at det er ikke nogen hemmelighed, at når man forringer vilkårerne for folk som er på kontanthjælp og lignende ting, vil det betyde, at man som borger i dette land, bliver spillet ud mod hinanden, fordi man bliver så afhængig af at skulle have en indtægt, at man vil underminere hinandens arbejdsvilkår, løn og ekstratillæg - og generelt ens rettigheder på ens arbejde.

Det her er ikke bare en skattereform som er enormt asocial, den vil rent faktisk føre til løntrykkeri, og derfor tror jeg fagbevægelsen kommer til at støtte rigtig meget op omkring arbejdet for at regeringen skal trækkes till venstre.

Billede: Fra protest mod skattereform den 23. juni (Foto: Mette Kramer)

Efter skattereformen: "Lørdage for Lighed"

Omkring 35 aktivister fra Enhedslisten, SUF, IS, DGS, PLS, Occupy med flere var samlet til aktivistmøde efter, at regeringen lavede skattereform med de borgerlige og definitivt har bevist, at den er blå og asocial og derfor vores modstander.

Der var flere der sagde, at de var frustrerede og skuffede, men der var samtidig en meget positiv stemning blandt folk.

Alle kunne se, at der var behov for aktivitet uden for parlamentet. Der blev nedsat flere forskellige grupper der skulle organisere forskelle aktiviteter hen over sommeren og efteråret.

En gruppe fik idéen om at lave "Lørdage for Lighed". En idé om at vi hver lørdag skal lave demonstrationer med forskellige politiske temaer, rettet mod de multinationale, bankerne, jobcentrene osv.

Andre arrangerede en demonstration mod finansloven og snakkede om at lave noget på Folketingets åbning.

En tredje gruppe arbejder med at lave en konference, hvor den politiske og faglige venstrefløj kan mødes. En konference hvor vi vil forsøge at blive enige om fælles krav og fælles handling. En konference som vi vil ligge til efteråret.

Det hele er nyt, vi har endnu ikke nogen hjemmeside for initiativet endnu, men det bliver en god sommer. Som en start tjek Internationale Socialisters hjemmeside socialister.dk hvor vi vil informere om alt hvad der sker.

FYNSK FORÅR

Fynsk Forår eller Frit Fald står der på vores banner, og det slogan giver desværre mere og mere mening. I Odense har alle partier fra DF til SF været enige om at lukke skoler og fyre op mod 500 ansatte i 2012.

Der er nedlagt 134 lærerstillinger, og 75 lærere har fået en fyreseddel. I januar da, fyringerne blev varslet, så Odense Lærerforening, at fyringerne kunne undgås, hvis man lod faste lærere blive vikarer og hvis man afventede naturlig afgang.

Det ville skoleforvaltningen ikke, for nu gjaldt det om at "sætte det bedste hold" gennem fyringer.

Her i starten af juni, viste tallene så at fyringerne kunne have været undgået. Derfor lavede Fynsk Forår en lille happening forud for Byrådsmødet den 6. juni. Og inde i byrådssalen stillede vi en række skarpe spørgsmål til byrådets politikere angående fyringerne.

Samtidig havde Enhedslisten i Byrådet også stillet forslag om en Jobbank, som kunne sikre fyrede medarbejdere i Odense Kommune ville blive tilbudt næste ledige job. Endelig foreslog Enhedslisten, at Odense Kommune satte jobrotationsprojekter i gang, sådan at arbejdsløse kunne få reelle jobs, mens de fastansatte kunne videreuddanne sig.

De skarpe spørgsmål blev mødt med snik, snak og en garanti for at besparelser og fyringer næste år ville foregå på samme måde som i år. Enhedslistens forslag fik kun én stemme – Enhedslistens egen!

Fynsk forår ruster sig nu til at tage kampen om med de kommende besparelser i Odense Kommune.

Vi ønsker at blive et fælles forum for alle ansatte i Odense Kommune, som ikke passivt vil se på at jobs og velfærden forsvinder.

Se mere på vores facebook gruppe, som nu i mere end 5 måneder har haft over 1500 medlemmer – den hedder "Nej til lærerfyringer og forringelser i undervisningen i Odense Kommune

LENE JUNKER

Klassekamp i hverdagen

ET ANGREB PÅ ARBEJDERKLASSEN

I slutningen af 2011 fik 3f opsigelse fra en lang række virksomheder i restaurationsbranchen, der ønskede at opsige deres overenskomst med 3f.

Den 22. marts 2012 begyndte 42 caféer og restauranter lockout af 3fs medlemmer, og afholder dem på den måde fra at arbejde, fordi de er fagligt organiserede. Dette er et angreb på arbejderklassen, hvor den forsøges presset til at arbejde med færre rettigheder og dårlige lønninger. I Århus har følgende cafeer og restauranter opsagt deres overenskomst: China Wok House, Café Englen, Misu Dragen, Dee Dee's sandwiches, Forlæns og baglæns, Nordisk spisehus, Café Ziggy Sidewalk og Mona's.

Sympatikonflikt

3f Rymarken har derfor varslet sympatikonflikt mod 3 af spisestederne. Konflikten begynder den 14. juni. Sympatikonflikt betyder at også andre fagområder end det berørte blandes ind i konflikten som fx chauffører, rengøring og renovation. I dette tilfælde får virksomhederne lukket for øl og vare-levering og afhentning af skrald. Og da hele konflikten og optakten jo dybest set handler om penge og maksimering af profit, er det også det mest effektive sted at presse arbejdsgiverne. Desuden er konflikt en god mulighed for, at fagforeningerne kan komme til deres ret og vise, hvad de oprindeligt er sat i verden for: at varetage arbejderklassens tarv og sikre koordinering af arbejderkampe og støtte mobiliseringen af modstanden.

Klassekamp

Klassekampen er altid tilstedeværende i det kapitalistiske samfund, og skal arbejderklassen styrkes, er det vigtigt, at så mange som muligt deltager i de kampe, som udkæmpes. Er der ingen modstand, vil fx opsigelse af overenskomsterne hurtigt kunne betale sig og vejen vil være lagt for andre arbejdsgivere.

Det vil i sidste ende kunne føre til svækkelse blandt arbejderne. For når løndumping og løntrykkeri vinder frem, så splittes arbejderklassen, fordi hver enkelt arbejder må kæmpe for egen overlevelse. Det er derfor altafgørende at få mobiliseret modstand mod sådan nogle angreb.

Fremtidsfighters har gjort et stort arbejde for at mobilisere modstand. De har op til flere gange været på gaden foran de konfliktramte caféer, for at gøre opmærksom på problemet. At stille sig op foran caféerne, sætter dem under hårdt pres. Jeg var selv med til blokade foran Sidewalk på Åboulevarden og café Englen i Århus.

Ejerne af caféerne opfører sig mere eller mindre aggressivt og er tydeligt utilpasse ved situationen, mens reaktionen fra forbipasserende oftest er positiv. Mange vælger at droppe deres besøg og i stedet gå til caféer med overenskomst. Samtidig sender blokaderne tydelige signaler til de andre caféer om, at de ikke bare kan forringe deres ansattes vilkår uden modstand og uden konsekvens.

Modstand nytter:

F.eks. endte Joe and the Juice og Agnes Cupcakes med at genoptage overenskomsten med 3f bl.a. pga. presset fra Fremtidsfighters aktioner. Hvilket på kort sigt betyder, at deres medarbejdere bevarer deres rettigheder, og på lang sigt sender signaler til både fagforeninger og arbejdere om, at modstand gør en forskel.

Er du interesseret i at være med i kampen mod løndumping og kampen for unges fremtid, kan du bl.a. holde dig opdateret om møder, blokader og andre aktioner i Fremtidsfighters ved at blive en del af gruppen "Fremtidsfighters" på facebook. Du er mere end velkommen til at deltage!

LOTTE HANSEN

Stormøde i Århus og tillidsmandsmøde i København:

ER BEVÆGELSEN FRA 2006 IGEN PÅ VEJ?

Det er nu seks år siden, at vi sidste gang så en større velfærdsbevægelse her i landet. Det startede med betydelige demonstrationer landet over i maj og kulminerede i en voldsom demonstrations- og strejkebevægelse mod kommunale besparelser i efteråret – især i Østjylland.

Det blev en bevægelse, som dramatisk ændrede landets ideologiske klima, hvor modstanden mod skattestoppet steg fra 50 til 75 % på få måneder, ligesom holdningen til at forsvare velfærden ændredes modsat.

Politisk blev bevægelsen i høj grad tegnet af Villy Søvndals klare opposition til Anders Fogh, som mistede overblikket og udråbte demonstranterne som "socialistiske ballademagere". Spørgsmålet er så, om vi nu er ved at se konturerne af en ny bevægelse med et tilsvarende omfang? Og om det bliver Søvndal, som vi til efteråret skal se råbe ad demonstranterne?

Stormødet i Århus den 14. juni – et offensivt udspil

Det interessante ved stormødet er, at det netop var kræfterne fra 2006, som stod bag, nemlig "Velfærdsinitiativet" – og at Studenterrådet spillede første-violin. Mødet samlede over 100 deltagere, og indstillingen var offensiv: Vi skal lave en demonstration, når Folketinget åbner!

Mødet blev – som det fremgår – afholdt før den furore, som skatteforliget har skabt. Men det var ikke desto mindre præget af en offensiv tro på egne kræfter, og at der skal ske noget. Så kan det vise sig mindre betydningsfuldt, at de organisatoriske fremadrettede beslutninger ikke var alt for præcise.

Tillidsmandsmødet i København den 15. juni – åbent, men forsigtigt

Sammenlignet med det lokale Århus-møde var det karakteristisk, at det landsdækkende faglige møde i København kun samlede 75 deltagere. Noget som også skyldes, at det pga. af de strandede trepartsforhandlinger var blevet flyttet fra Nørrebrohallen til El-forbundets lokaler og nedgraderet fra et "tillidsmandsmøde" til et møde for "fagforeningsrepræsentanter".

Det er forståeligt, at man flyttede mødet, men næppe nødvendigt at nedgradere målgruppen – for alt andet lige burde man kunne samle flere i København end i Århus sådan en fredag. Men hvis man frygtede, at nedgraderingen skyldtes modvilje mod aktivitet, så var det forkert.

Det udtrykte nærmere en form for forsigtighed, for mødet blev afviklet i stor åbenhed og imødekommenhed, og det blev vedtaget, at der skal afholdes et nyt landsdækkende tillidsmandsmøde inden Folketingets åbning.

"Løjtnanterne" og EL må træde ud af LO-toppen og SFs skygge

I årevis har man talt om det såkaldt "løjtnant-oprør", hvor storby-LO´erne (København, Århus, Odense, Ålborg, Esbjerg og senest Randers) har forsøgt at tegne en venstreprofil ift. LO-toppen. Men omvendt også altid med en accept af, at man ikke kan gå helt på tværs af samme LO-top.

Men de strandede trepartsforhandlinger har vist, at dette styrkeforhold er radikalt ændret. Her var LO-Midtjyllands faglige konference i Horsens den 1. juni en vigtig bølgebryder. Men endnu vigtigere var det faglige røre i HK, som havde landsdækkende tillidsmandsmøde ugen efter, og at presset i Metal blev så stort, at dens hovedbestyrelse måtte sige fra overfor LO-toppen.

Skatteforliget forstærker billedet – venstrefløjen må træde i karakter

ELs faglige ledere har også længe følt sig hæmmet af, at man ikke direkte kan gå op imod LO-toppens faglige hegemoni. Men treparts-forløbet viser, at det kan man godt!

Det seneste røre efter skatteforliget forstærker dette billede – hvor selv en S-tro formand for LO-København er blevet efterladt politisk "hjemløs".

Skal "græsrødderne", de lavere geledder og Enhedslistens fagligt aktive matche dette, kræver det et opgør med tidligere tiders vanetænkning. Politisk set er Enhedslisten det eneste alternativ for hundredtusinder af almindelige lønmodtagere. Og bør derfor påtage sig den opgave at stille sig i spidsen for en bevægelse udenfor Folketinget.

HANS JØRGEN VAD

NERVEKRIG MELLEM MILITÆRET OG REVOLUTIONEN

Den kommende tid bliver en endnu hårdere magtkamp imellem militæret på den ene side og de revolutionære kræfter på den anden. Snakken på gaden om et snarligt blodigt militærkup florerede i dagene umiddelbart efter præsidentvalget og indtil Det Muslimske Broderskabs kandidat, Mohammed Mursi, blev udnævnt til vinder søndag den 24. juni. Socialistisk Arbejderavis giver her oprids af hele forløbet.

Den første valgkampsrunde

Foregik i en stemning af resignation; revolutionen var udmattede. De mange der bakkede revolutionen op følte sig mere og mere isolerede – nogle gav op og var klar til at overlade initiativet til Mubaraks folk igen.

Den forholdsvis lille opbakning til den nationale generelstrejken den 11. februar betød, at kræfterne fra Mubaraks regime fik mere selvtillid – udkaldet til strejke var netop rettet mod, at militærets øverste råd (SCAF) skulle leve op til deres garantier og starte processen med at overdrage magten til de civile kræfter.

Strejkeudkaldet blev også modsagt af det Muslimske Broderskabs ledelse, da deres økonomiske politik grundlæggende er på linje med militærets og først og fremmest handler om at få gang i hjulene og genoprette kapitalisternes profit.

Med denne nye erkendelse, begyndte militæret at teste revolutionens positioner. SCAF nægtede at opløse det midlertidige regeringsråd - som er nedsat af dem selv – og at lade Broderskabet (der har flertal i parlamentet efter vinterens valg) at danne regering. Alt så altså ret sort ud da præsidentvalgets første runde foregik den 14. og 15. maj.

En stemme for revolutionen

Valget betød to ting. Først og fremmest fik de to kandidater der repræsenterer den revolutionære bevægelse tilsammen flere stemmer end valgets nummer et og to. Det drejer sig om Hamdeen Sabahi der kom ind på tæt tredjeplads og Abdel Moneim Aboul Fotouh, en tidligere leder fra Broderskabet på en fjerdeplads.

Sahabi repræsenterer en venstrereformistisk linje. Han fik de fleste stemmer i de industriområder hvor opbakningen til revolutionen er størst, og hvor den mest bevidste del af arbejderklassen befinder sig.

Majoriteten af befolkningen havde altså stemt for revolutionen. Men selvom Sabahi og Fotouh tilsammen fik flere stemmer end militærets kandidat; den sidste premierminister under Mubarak, Ahmed Safiq og broderskabets Mursi, kunne ingen af dem alene slå disse to.

Kan man støtte broderskabet eller er det et valg imellem pest eller kolera?

Da det stod klart, at det var broderskabets- og militærets kandidat der gik videre til præsidentvalgets anden runde, valgte en del liberale og endda venstreorienterede grupper, der indtil da havde tilknytning til revolutionen, at støtte militærets kandidat, Ahmed Sadiq og hans kampagne. Deres forræderiske handling blev pakket ind under bekymringer for Broderskabets stigende magt i samfundet.

Hos andre herskede der apati, "Det er et valg imellem pest eller kolera" var holdningen. Broderskabet havde med deres aftale med hæren det sidste års tid og angreb på venstrefløjen og andre progressive kræfter, svigtet mange.

De revolutionære socialistiske kræfter i Egypten, støttede i valgets anden runde broderskabets kandidat Mursi. De revolutionære socialister argumenterer for, at valget ganske rigtig var imellem to fjender. Men hvem vil man helst kæmpe mod? Militærets mand der brutalt vil slagte oprøret eller en opportunistisk ledere af en organisation, som kan påvirkes fra neden af masserne og afsløres foran hans egne tilhængere.

"Dommen" over Mubarak den 2. juni

Imellem første og anden valgrunde blev Mubarak "dømt". Dommen skal først og fremmest ses som en total frifindelse af regimet. Mubarak fik livstid for hans ansvar i drabene på ubevæbnede demonstranter og hans top-sikkerhedschef og tidligere indenrigsminister Habib el Adly blev også fundet medskyldig i drabene på mere end 900 protesterende.

Men anklagen om medskyldighed i disse drab mod seks politichefer frafaldt, og de utallige krænkelser af egypternes rettigheder, som har fundet sted i årtier, var slet ikke et spørgsmål som domstolen forholdte sig til.

Dertil kommer, at Mubarak og hans to sønner Alaa og Gamal blev pure frifundet i korruptionsanklager. Eksperter anslår, at Mubaraks familieformue kan være helt op imod 380 milliarder kroner, men dette tyveri mod befolkningen, blev han eller hans familie altså ikke dømt for.

Allerede samme aften strømmede titusindevis af folk til Tahrir imens de råbte "En farce! Retssagen har været en farce!" og krævede morderen Mubarak henrettet.

De første tegn på et militærkup den 13.-15. juni

Umiddelbart op til at præsidentvalgets anden runde begyndte den 15. juni, tog resterne af Mubarak-regimet en række skridt, der svækker revolutionens manøvrerum.

Generalerne i det øverste militærråd (SCAF) genindførte den 13. juni store dele af de forhadte nødretslove som var hverdagen i årtier under Mubarak. Det betyder, bl.a. at militær igen kan anholde civile på mistanke om at de kan anstifte uro og bevægelse på gaden.

Allerede dagen efter bekendtgjorde Højesteretsdomstolen (der er udpeget af Mubarak inden hans fald) dels at en tredjedel af parlamentet er ugyldigt, og derfor er hele det forholdsvis nyvalgte parlament, hvor det Muslimske Broderskab udgør den største kraft, nu opløst indtil nyvalg finder sted efter at landet har fået en ny forfatning.

Yderligere annullerer Højesteretsdomstolen, loven der forbød repræsentanter fra det gamle regime i at stille op til præsidentvalget. Det har reelt betydet, at den sidste premierminister under Mubaraks styre, Ahmed Shafiq, kunne fortsætte hans præsidentkampagne.

Søndag den 15. juni umiddelbart efter offentliggørelsen af de første prognoser fra præsidentvalget, annoncerer generalerne et tillæg til den midlertidige forfatning, der reelt giver militæret ret til at indføre nye love indtil et nyt parlament er dannet, retten til at udpege en forfatningsråd, veto-ret i udarbejdelse af landets nye forfatning og kontrol med statsbudgettet.

Det vaklende broderskab

Med disse initiativer forsøgte hærens generaler at bruge statsmagten til at bane vejen for et decideret militærkup. De anså, at de havde de fleste folk på deres side. Med initiativerne, der lukkede parlamentet og gav militæret nye beføjelser på gaden, kunne man nemmere angribe hele bevægelsen og masseanholde de protesterende samt lederskabet af Broderskabet. Godkendelsen af Shafiq som præsidentkandidat og tillægget til den midlertidige forfatning betød, at militæret vil stå over enhver anden politisk kraft i samfundet.

Men Broderskabet reagerede ikke

I stedet forsøgte de at forhandle med militærets ledelse og nå til en eller anden form for enighed. Samtidig havde de en fornemmelse af, at de ville vinde præsidentvalget, de uofficielle optællinger tegnede en sejr, så de prøvede at holde militæret tilbage.

Men da militæret begyndte at rulle tanks ud og rundt i hele landet og sætte pansrede køretøjer op foran store stats- og embedsinstitutioner, under påskud af at beskytte disse i tilfælde af optøjer efter offentliggørelsen af præsidenten (hvilket tyder på de havde kørt Shafiq ind som præsident), gik det op for det Muslimske Broderskab, at det her var et spørgsmål om deres og dermed revolutionens overlevelse.

Ned med militærstyret!

Tirsdag den 17. juni indkaldte de til protester og deres medlemmer strømmede til Tahrir. Mange havde ikke været der siden protesterne sidste år, der betød Mubarak fald. På pladsen mødte de sympati fra de andre revolutionære kræfter, selvom Broderskabet ikke havde vist de revolutionære støtte eller decideret havde angrebet dem det sidste halve års tid.

Fra hver dag der gik indtil offentliggørelsen af præsidenten søndag den 24. juni strømmede flere og flere mennesker til pladserne. Der var lignende protester i hele landet. Folk var bekymret og vrede på militæret over de skridt, som de havde taget og frygtede det værste. Fra onsdagen og frem til fredagen så man fem store betydningsfulde strejke.

På Tahrir valgte mange at slå sig ned i lejre ligesom det skete i februar sidste år. Slagorderne på pladsen var "Ned med militærstyret!" og "liberale, sekulære, islamister og revolutionære – alle udgør en hånd mod militæret!".

Mostafa Ali, som er medlem af Revolutionære Socialister forklarer om protesternes betydning i et interview med socialistworker.org to dage inden præsidentvalget offentliggøres (den 22. juni):

"Man kan argumentere for at dette fik militærkuppet, som ellers synes meget overhængende, til at falde og det har åbnet muligheder for at tvinge SCAF til mærkbare indrømmelser i form af at respektere de uofficielle optællinger af præsidentvalget. Jeg siger ikke det her med sikkerhed, men mobiliseringerne har højst sandsynlighed fået dem til at tænke sig om to gange hvorvidt, de vil foretage et fuldblods militærkup i Latinamerikansk stil med kampvogne i gaderne mod tusindevis af mennesker eller knuse hundredtusindevis af demonstranter".

ANDERS BÆK SIMONSEN

SYRIEN OG IMPERIALISMEN

Det begyndte med revolutioner som væltede to stærke diktatorer i løbet af få uger. Tunesiens Ben Ali og Egyptens Hosni Mubarak var begge dedikerede allierede for de vestlige imperialistiske magter.

De vestlige politikere bakkede de to diktatorer op, indtil sidste øjeblik, og skiftede kun side, da det stod helt klart, at deres gamle allierede var blevet væltet.

Vesten blev tvunget til at ændre position meget hurtigt. David Cameron og den amerikanske udenrigsminister, Hillary Clinton fløj til Tahrir-pladsen i Cairo og talte varmt om demokrati.

De indså, at de skulle støtte revolutionerne, hvis de skul have en chance for at bevare nogen indflydelse i regionen. De var rædselsslagne ved tanken om de radikale ændringer som den massive folkelige opstand kunne medføre.

Deres mål er at kapre eller undergrave de arabiske revolutionære bevægelser for at sikre, at det er vestligt kontrollerede regimer der erstattede de gamle.

Imperialistisk rivalisering

Vestens krig i Libyen var det tydeligste forsøg på at bremse den revolutionære udvikling i regionen. Nu har Vesten vendt sin opmærksomhed mod oprør i Syrien, mod Bashar al-Assads regime, men det er ikke de eneste imperialistiske kræfter der har interesse i Syrien.

Rusland og Kina har hidtil blokeret forsøg på at forfølge en militær intervention igennem FN. De ønsker at beskytte deres egne interesser og giver diplomatisk og militær støtte til Assad kamp mod sin egen befolkning. Syrien er et vigtigt land for Rusland da Syrien bl.a. sikrer adgang til Middelhavet, via havnebyen Latakia.

Oprør i "progressive" lande?

Oprøret i Libyen og nu Syrien har ført til debat på venstrefløjen. Nogle hævder, at Assads regime udgør en udfordring for de vestlige imperialistiske interesser i regionen. De siger, at oprørerne i Syrien (og Libyen) er vestligt sponsoreret plot mod sine fjender.

Vi skal dog huske på, at Syriens regime for det første har en lang tradition for at lave aftaler med den vestlige imperialisme.

For det andet blev Syriens befolkning indtil det arabiske forår holdt i et diktatorisk jengreb. Det var et regime, som holdt sig på magten ved brug af hele 17 sikkerhedstjenester, et velorganiseret Bathparti, statskontrollerede fagforeninger og et regime som byggede på alliancer med små religiøse grupper.

Derfor skal vi også forstå den syriske revolution som rodfæstet i den samme revolutionære proces som foregår i Tunesien og Egypten. Det afspejler de samme ønsker fra almindelige mennesker om at gøre op med fattigdom, uretfærdighed og undertrykkelse.

Splittelse i oppositionen

Som med enhver revolution, er der konkurrerende kræfter. Det er der også i den syriske opposition. Nogle er klar til at lave en aftale med det gamle Assad regime og andre herunder det Syriske National Råd, arbejder med glæde sammen med de vestlige magter og deres allierede i Golfen, og håber igennem denne alliance selv at komme til magten og stoppe befolkningens oprør.

Men flertallet i Syrien ønsker at se grundlæggende forandringer, og vil kæmpe for at nå dette mål. Syriens 'Fælles Aktionskomiteer" er rodfæstet i Syrien og i de daglige kampe og har fastholdt deres uafhængighed. De er den største drivkraft for revolutionen.

En historisk mulighed

Socialister er nødt til at bekæmpe vores egne herskeres forsøg på at afspore den revolutionære proces, vores magthavere har ikke andre mål end at forfølge deres egne interesser. Vi er imod ethvert intervention i revolutionen fordi en sådan vil ødelæggee den revolutionære proces.

Over hele den arabiske verden, er det masserne selv, der er kommet ind på historiens scene. Dette er en enestående mulighed for grundlæggende at udfordre imperialismens rolle i hele regionen.

JESPER JUUL MIKKELSEN

Billede: Fra protest mod massakrerne i Syrien (Foto: Mette Kramer Kristensen)

Syrien

Under overfladen lever oprøret

Om vi lytter til den danske regering eller læser pressens dækning af Syrien, er billedet det samme: "Der er ingen gode løsninger i Syrien", "det er et snigende folkemord", den syriske befolkning er magtesløse overfor Assads militær lyder historien. Den eneste løsning disse borgerlige kommentatorer og politikere kan komme op med er militær intervention.

Der har heldigvis endnu ikke været politisk opbakning til endnu en krig, da vestens magthavere frygter endnu et militært nederlag i det arabiske sand.

Siden oprøret starter 15. marts 2011, har Assad-regimet rigtig nok mere og mere brutalt forsøgt at slå oprøret ned. Når bevægelsen har været på gaden, har svaret fra regimet været militære angreb med hundredvis af dræbte. Regimet har i uger bombarderet oprørsbyen Homs, og i Syriens største by Aleppo bliver kvartererne, hvor der afholds massedemonstrationer, beskudt med artilleri. Men på trods af denne brutale fremfærd, har både Damaskus og Aleppo oplevet bølger af strejker mod styret. Brutaliteten har ikke stoppet bevægelsen i Syrien, den syriske befolkning har i stedet reageret ved at organisere væbnet modstand.

For de vestlige regeringer, er den syriske befolknings egen organisering, ikke noget brugbart alternativ til Assad regimet. Vesten har derimod dannet foreningen "Syriens venner" som har allieret sig med eksilregeringen "Syriens Nationale råd" og har hovedsæde i Tyrkiet. Herigennem, og sammen med CIAs tilstedeværelse i det syriske grænseområde, håber Vesten med USA i spidsen at udskifte Assad med en vestlig marionet og samtidig bibeholde det undertrykkende regime.

Men oppositionen i selve Syrien, lader sig ikke bare koste rundt af den vestlig støttede og selvudnævnte oppositionsregering. På trods af de barske forhold, har Syriens befolkning tager sagen i egen hånd, igennem opbygningen af de såkaldte 'Fælles Aktionskomiteer " og den "Frie Syriske Hær".

En amerikansk efterretningskilde beskriver komiteerne i Syrien på denne måde: "I måneder har disse græsrodsbevægelser opbygget et system med nationale, regionale og lokale aktører, der sammen koordinerer demonstrationer, væbnede angreb, humanitær bistand og interviews til medier, for herigennem at bekæmpe regimet".

Den militære konflikt er selvfølgelig en ulige kamp, men det billede som gives i de vestlige medier af en magtesløs befolkning over for et overvældende regime, er kun den halve historie. For eksempel er det fornyelig lykkes oprørsstyrkerne at fordrive Assads styrker fra oprørsbyen Homs.

En udtalelse fra en syrisk oprørssoldat, giver os et billede af hvilken krig det er som udkæmpes:

"Den frie syriske hær er ikke godt udrustede, men befolkningen giver dem mad og husly. Oprørerne opererer i et gæstfrit miljø i modsætning til den regulære hær, der mødes med fjendtlighed, i befolkningen."

Samtidig er der forlydender om, at dele af den Syriske hær, er begyndt at desertere til oprørene. Flere steder har lokale militærbaser besluttet at holde fred med oprørshæren.

En amerikansk journalist som følger den syriske oprørshær, skriver på sin twitter: "Hele fortællingen i medierne om den syriske konflikt er forkert. Den Syriske hær er på tilbagetog, oprørshæren har udpræget militær succes".

JESPER JUUL MIKKELSEN

En af landets første kirkelige homovielser. Foto: Mette Kramer Kristensen

PRIDE: KOMMERCIELT FREAKSHOW ELLER POLITISK DEMONSTRATION?

Som hvert år vil der igen i den tredje weekend i august, være en stor parade i København med tusindvis af deltagere.

De fleste ved dog ikke hvorfor PRIDE finder sted og vil betragte det som endnu en stor gadefest. PRIDE, eller Christopher Street Day, som den stadigvæk korrekt bliver kaldt i fx Tyskland, markerer dog en historisk begivenhed. I Christopher Street i New York, skulle politiet gennemføre en razzia mod det populære mødested "Stonewall Inn", som var det eneste værtshus, hvor bøsser, lesbiske, transpersoner og trækkerdrenge kunne mødes. Politiet blev mødt med flasker, sten o.a. og det kom til et gadeslag i dagevis.

I årene bagefter kom det til dannelsen af Gay Liberation Front i USA og flere aktionsgrupper i Europa. Herhjemme markerede Bøssernes Befrielsesfront (BBF) sig med sin første demonstration i 1971.

Aktivisterne følte ikke kun behovet for at vise deres egen sexualitet frem og være sammen blandt ligesindede, de så homoseksuel frigørelse som et politisk projekt og anså kvindernes kamp for ligestilling som en del af deres kamp. De fandt også inspiration fra studenterbevægelsen og de nationale befrielseskampe. I de første år var socialistiske ideer stærkt udbredte og mange sympatiserede med socialistiske partier som Venstresocialisterne (VS). Bevægelsen blev dog mere og mere upolitisk med tiden og i 1989 blev det registrede partnerskab vedtaget, som BBF betegnede som et "parteret registerskab", da det gav staten lov til blande sig i bøsser og lesbiskes forhold. Politiske forandringer skulle ikke opnås gennem selvaktivitet, men gennem at stemme på de "rigtige" politikere.

Derfor blev PRIDEn til det, som den er i dag: Et stort kommercielt freakshow, hvor store koncerner som IBM og Microsoft præsenterer sig som "tolerante" og "mangfoldige". Det koster flere 10.000 kroner at deltage i paraden med en vogn, som er umuligt at betale for små foreninger. Derfor dominerer den homosexuelle værtshuskultur, rejsebureauer og andre paraden.

I dag er det selv DF, hvis grand old men Søren Krarup betegnede homosexuelle endnu for nogle år siden som "mentalt handicappede", velkommen på PRIDEN. Samtidig med at man forsvarer den "danske tolerance", så hetzes der mod muslimer.

S-SF-R regeringens aktuelle angreb på velfærden rammer også bøsser, lesbiske, transpersoner og Hiv-smittede. Der er derfor brug for en kæmpende queerbevægelse som opbygger modstand mod nedskæringer og diskrimination. Kampen for en repolitisering af PRIDEn er en del af denne kamp.

STEFAN GODAU

Studenteroprør i Québec

PROTESTERNE FORSÆTTER

De studerende i Québec kæmper en hård og langvarig kamp imod yderligere brugerbetaling på uddannelse. Regeringens forsøg på at undertrykke denne modstand med massiv politikontrol, og derudover indføre en regulering af forsamlings- og ytringsfrihed, har udvidet oprøret fra blot at være blandt studerende, til nu at være blandt hele befolkningen.

Den 22. maj strømmede Montreals gader med op imod 400.000 demonstranter, der alle støttede de studerendes kamp for gratis uddannelse. Mange af demonstranterne havde påført sig en lille rød firkant, som er blevet et symbol på hele denne bevægelse og alt hvad den står for. I sidste uge (den 22. juni) var der igen over 100.000 mennesker på gaden i Montreal.

Oprøret startede da Québecs regering planlagde at hæve brugerbetalingen på uddannelse med 75% over en periode på 5 år. Da provinsen Québec på mange måder minder om et europæisk velfærdssamfund, har denne reform ramt befolkningen, især de studerende, som et meget hårdt slag. Selv hvis det lykkedes regeringen at gennemtvinge forhøjelsen af brugerbetalingen, vil Québec stadigt have den laveste brugerbetaling i hele Canada.

Pressede politikere

Québecs regering har forsøgt at bekæmp oprøret lige fra begyndelsen. Det mest markante angreb på oprøret har været den såkaldte "lov 78". Loven forbyder bl.a. protestester inden 50 meters radius af uddannelsesinstitutioner, og forbyder derudover forsamlinger på over 10 studerende, medmindre de har fået tilladelse af politiet mindst otte timer før. Hvis loven overtrædes, kan de pågældende studerende blive straffet med enorme bøder på imod 5.000 canadiske dollars.

Hertil kommer en massiv politiindstats, der havde til formål at slå oprøret ned med hård hånd. Siden loven blev indført den 18. maj, har der været adskillige studerende, som er blevet ofre for politiets brutalitet.

Oprøret udvides

Regeringens naive angreb på oprøret har endt med at have en kæmpemæssig boomerangeffekt. Oprøret har nu spredt sig fra modstand mod brugerbetaling på uddannelse, til modstand mod nedskæringspolitik generelt, samt modstand mod udemokratisk og rettighedskrænkende lovgivning og politikontrol.

Fire dage efter indførslen af lov 78 forsatte protestesterne. Den 22. maj lægger nu dato til den største demonstration i Canadas historie. Oprøret udvidede sig fra blot at være nationalt, til nu at have et internationalt perspektiv. Over hele verdenen holdes der nu solidaritetsdemonstrationer for at støtte kampen i Québec.

Måneden efter, den 22. juni var der så igen demonstrationer over hele Canada og med sympatiprotester 150 forskellige steder ud over hele verden, også i Danmark. De studerende har nu været i strejken i over fire måneder og er stadig "pissesure" over udsigten til forhøjelse af brugerbetalingen på uddannelsen, lov 78, politikerne og politiet. De har erklærede sig klar til en "hed sommer".

"DET ER VIGTIGT, AT VI VISER SOLIDARITET MED DEM DER RENT FAKTISK TAGER KAMPENE OP"

Socialistisk Arbejderavis har snakket med Ronja Mannov Olsen, der har været medarrangør ved de solidaritetsdemonstrationer, der har været afholdt i Danmark.

Vi spurgte - Hvorfor har i arrangeret disse støttedemonstrationer, er det for at informere danskerne om situationen i Québec?

"Det går begge veje. Det ene led er at få de danske studerende engageret i denne kamp. At vi i Skandinavien har gratis uddannelse og statens uddannelsesstøtte (SU) er et stort privilegium, derfor synes jeg, at vi skylder verdenssamfundet at deltage i den internationale debat omkring brugerbetaling på uddannelser. Det er vigtigt vi fortæller om vores uddannelsessystem, og gør det klart, at gratis uddannelse ikke er en utopi. Derudover ved jeg, at det betyder meget for de strejkende i Québec, at de kan se den støtte de får over hele verden. Selvom det er en opildnende kamp de strejkende kæmper, har kampen efterhånden også været så lang, at jeg kan forestille mig, at de strejkende efterhånden må være lidt udmattede. Så selvom vi sender et billede af bare 40 mennesker foran den canadiske ambassade, gør det en forskel. Det er vigtigt, at vi viser solidaritet med de mennesker, de lande og de organisationer, der rent faktisk tager kampene op."

SEBASTIAN ANDERSEN

"DER HAR OGSÅ VÆRET MEGET TUDEFJÆS FRA FAGFORENINGENS LEDERE"

I juni måned har vi været vidner til et drama i den danske fagbevægelse og på den politiske scene. I perioden op til trepartsforhandlingerne begyndte mange almindelige medlemmer og tillidsmænd at blive mere og mere skeptiske omkring det som man hørte om hvad der blev lagt op til i forhandlingerne.

Et af initiativerne var et møde d. 1 Juni i Horsens for tillidsfolk under overskriften "Signaler fra virkeligheden". Til dette møde deltog Carsten Sørensen, der er tillidsmand for økonomi og it-staben i Silkeborg Kommune. Vi har sat ham i stævne for at forstå, hvad der sker i denne tid, må vi vende blikket mod fagbevægelsens medlemmer og forstå, hvad der sker bag kulissen.

Hvorfor tog du til møde i Horsens?
Jamen, det gjorde jeg fordi der var mange på min arbejdsplads, der snakkede om det her og var imod, at vi skulle sælge helligdage og fridage. Jeg spurgte, hvad vi skulle gøre? Og der var blandt andet en der sagde "Jamen, er vi de eneste?".

Derfor havde jeg det forslag med, at vi skulle lave et landsdækkende tillidsmandsmøde, så vi kunne finde ud af, hvor mange der egentlig var imod de her.

Det, der egentlig også var godt ved det her møde, var overskriften der hed "Signaler fra virkeligheden". Altså, at vi almindelige mennesker, kom ind i de her trepartsforhandlinger og fortalte, hvad vi mente. Det har længe været over-Danmark, der har talt om 12 minutter mere og konkurrence mig her og der. Og det er slet ikke det, som folk gerne vil.

Folk vil ikke arbejde mere.

I appellen i sender til fagtoppen efter mødet i Horsens, står der også at "Det arbejdende Danmark har allerede betalt med efterlønsordninger, løntilbageholdenhed og lønnedgang." Er det også noget, du har kunne mærke på din arbejdsplads?

Ja. I høj grad. I hvert fald vil folk ikke sælge helligdage og fridage med det her.

Også fordi, der er så stor arbejdsløshed. Vi har i kommunen sidste år fyret 650. 4 af vores kollegaer.

Hvad har dine kollegers reaktion været på det?

Det er de sure over! Og de synes, at det er for meget, at vi ikke kan gøre mere ved det. At vi ikke kan gøre noget ved det. Folk var lammede.

Dit forslag om at lave et landsdækkende tillidsmøde gik igennem, men så blev konceptet ændret til at være et fagforeningsmøde. Hvordan kan det være?

I mellemtiden var trepartsforhandlingerne jo brudt sammen. Og det at man faktisk kom igennem med, at trepartsforhandlingerne brød sammen på, at fagforeningens top ikke kunne levere mere arbejde, det gjorde jo, at momentum gik lidt ud af det. Så jeg tror ikke, det var blevet enormt tilløbsstykke. Så det med at ændre stedet fra Nørrebrohallen, var nok godt nok.

Hvad fik forhandlingerne til at bryde sammen?

Det er vigtigt at sige, at Metals hovedbestyrelse bare blev symbolet på det.

Alle formændene fra fagbevægelsen, inklusive Harald Børsting, har fået tæv på møde efter møde i ugen op til sammenbruddet. Vi havde Harald Børsting i Østjylland om onsdagen op til, hvor der var 175 tillidsfolk, der klædte ham af. Der var ingen, der argumenterede for at vi skulle sælge de fridage. Han var i den grad i modvind og det vidste han også, da han gik ind i lokalet. Og han var rigtig sur, da han gik.

Dagen efter var der landsdækkende tillidsmandsmøde i Odense med min egen fagforeningsformand, Formanden for HK Danmark, Kim Simonsen, der også sidder med i forretningsudvalget i LO. Det var blevet indkaldt for at han kunne møde nogle tillidsfolk og få at vide, hvordan det stod til. Og det fik han så også at vide.

Han fik af vide fra flere, at folk ikke ville være med til det her. Blandt andet sagde Benedicte Toftegård fra Aller, at hvis han ikke fattede det budskab, så var han politisk tonedøv.

Hun fortalte senere om hvordan, diskussionen om helligdagene var kommet til deres klub.

De havde haft et klubmøde, hvor de diskuterede nogle lokale ting om arbejdstid. Men så kommer det her med fridagene også op. Og tillidsmændene skriver i en udtalelse at "Vi er vrede over, at I vil sælge de her fridage." Hvortil nogle fra salen råber: "Vi er ikke vrede, vi er rasende!"

Det tror jeg udtrykker stemningen rigtig godt. Selv røde tillidsfolk opdager endnu ikke, hvad der foregår. Og det er det, jeg mener med, at det ikke er Torkild Jensen eller Metals hovedbestyrelse, der har stået for det her. Det er et massivt pres nedefra som på en eller anden måde i løbet af ret kort tid har forplantet sig op igennem systemet.

På den måde, har det ikke været særligt organiseret. Man har jo ikke gjort det her i mange år, selvom vi har haft en borgerlig regering. Folk er ude af trit.

Men på trods af det, har der jo været et enormt pres, som er kommet fra tillidsmænd, der har fortalt videre om stemningen på deres arbejdspladser. Og det er er i den grad blevet registreret. På den måde har presset været indenfor systemet. Det har endnu ikke været noget, vi har set på gader og stræder, men der har været et pres.

Men så er der jo sket det, at regeringen har lavet en skattereformsaftale. Og det får både Harald Børsting og Thorkild Jensen til at sige, at nu er de klar til at genoptage forhandlingerne. Hvordan kan det være?

Jamen de er jo frygteligt trætte af, at de ikke kan komme tilbage til det der forhandlingsbord. De tror, at den eneste vej er forhandlingsbordet, og de tror, at der ligger enormt meget på forhandlingsbordet. Men jeg tror sgu ikke, at der lå særligt meget.

Jo, der lå en masse ting som kræver en løsning, men regeringen vil jo ikke diskutere det. Derfor trak de stikket. Regeringen vil hellere snakke om øget arbejdsudbud end om forbedring af arbejdsmiljøet, uddannelse til de unge eller om at gøre noget ved løndumping.

Der var nogen der talte om, at trepartsforhandlingernes sammenbrud var et tegn på, at fagbevægelsen nu for alvor er i krise. Er du enig i det?

Nej, jeg har det faktisk omvendt. Jeg synes, at det der er sket, er lige præcis det modsatte. Det kan godt være, at der er en krise i fagbevægelsen – og det er der. Men det her viser, at der er en vej ud. Og så viser det her, at vi kan meget med sammenhold og solidaritet.

For det her har vist, at der pludselig er mange mennesker der gør noget sammen. Det har jeg kunne mærke på min egen krop, på mit arbejde. At vi er rigtig mange, der er enige om det samme. Og det er jo helt klassisk solidaritet og sammenhold. At vi står skulder ved skulder. Så kan vi enormt meget. Så jeg har svært ved at se krisen.

Der har også været meget tudefjæs fra fagforeningens ledere. Det er noget våს, at det skulle være så skidt, at de her forhandlinger er brudt sammen. Jeg ser, at der faktisk er en masse folk der står sammen om at forhindre en forringelse.

Så den lammelse, du talte om tidligere, er måske ikke så stærk længere?

Nej. Vi kunne jo pludselig få regeringen til at trække sig. Det var jo det, der skete. Og det er stort. Men man skal jo ligesom opdage det.

Men alle har ikke den følelse. For der er hele tiden nogen, der forsøger at tale det her ned og stiller spørgsmålstegn ved om det nu var fornuftigt at trække sig, mens fagtoppen står og hælder vand ud af ørerne.

Hvis så de vender tilbage til forhandlingsbordet. Kommer der så nogle flere faglige konferencer eller skal der ske nogle andre ting?

Jeg tror ikke, de kommer tilbage til forhandlingsbordet lige nu. For de har ikke noget at sælge lige nu. Og i fagtoppens optik er det den eneste måde at få noget igennem på. De vil jo i hvert fald ikke gå ud og mobilisere medlemmerne.

Men vi har jo vedtaget, at vi vil arbejde frem mod at lave noget ved folketingets åbning. Så laver vi et tillidsmandsmøde i september, der leder hen mod det.

Og så skal vi forsøge at forbinde os med nogle flere grupper. Både faglige folk, men også syge, der bliver ramt af flexjobreformen osv.

Men indtil videre er det ikke særligt organiseret. Man har jo ikke gjort det her i mange år, selvom vi har haft en borgerlig regering. Folk er ude af trit.

Men på trods af det, har der jo været et enormt pres, som er kommet fra tillidsmænd, der har fortalt videre om stemningen på deres arbejdspladser. Og det er er i den grad blevet registreret. Folk i mellemlaget og helt ind i Socialdemokratiet har været ude og tage det her op. Formanden for HK Østjylland, som er socialdemokrat var jo f.eks. ude og spørge Harald Børsting om ikke det her egentlig handler om at presse lønningerne.

På den måde har presset været indenfor systemet. Det har endnu ikke været noget, vi har set på gader og stræder, men der har været et pres.

ANNE LANGE

Her står ISU

Vi lever i en verden hvor vi dagligt er vidner til kapitalismens barbari.
Halvdelen af jordens befolkning lever for under 2$ om dagen, mens 67 % af verdens værdier ejes af 2 %... Krige bliver startet, lande besat og befolkninger undertrykt, hvis det kan give adgang til olie, markedsandele og billig arbejdskraft.
Men vi lever også i en verden hvor millioner verden over går i protest og kamp for en bedre verden under overskriften "En anden verden er mulig". Denne globale bevægelse giver håb og mulighed for at skabe en bedre verden, og derfor er vi som socialister i spidsen for at opbygge den.

FOR SOCIALISME

I ISU tror vi ikke på at det kapitalistiske system kan lappes - problemerne skyldes ikke fejl eller dumme politikere – men at et lille mindretal sidder på den økonomiske magt og reelt bestemmer over samfundet, hvem der skal fyres, hvad der skal produceres, hvor mange der skal være i klasserne og hvad vi skal lære, etc. Derfor skal hele systemet afskaffes og erstattes af et socialistisk samfund...

FOR INTERNATIONALISME OG IMOD RACISME, SEXISME, OG UNDERTRYKKELSE

...Vi er for åbne grænser og solidaritet med arbejdere over hele verden. Vi vender os imod racisme, diskriminering af asylansøgere, flygtninge, homoseksuelle eller religiøse grupper. Vi støtter muslimer, sorte eller andre undertrykte grupper i deres kamp for lige rettigheder. Og vi støtter alle nationale befrielsesbevægelser der kæmper imod imperialismen, som fx i Irak og Palæstina.

FOR EN STYRKET VENSTREFLØJ

...ISU arbejder for at organisere det stærkeste modsvar. Det gør vi ved at være aktive medlemmer af Enhedslisten, hvor vi sammen med tusinder andre giver magten organiseret modstand. ISU vil skærpe Enhedslistens antikapitalistiske profil og styrke den aktivistiske deltagelse i bevægelsen...Et revolutionært parti er nødvendigt for at styrke bevægelsen, og hjælpe aktivisterne med de ideer, argumenter og strategier der gør os i stand til helt at omstyrte kapitalismen...

FOR EN STYRKET BEVÆGELSE

Protesterne mod Irak-krigen i 2003 viste endnu engang, at vejen til at udfordre magten, går gennem de manges aktivitet. Derfor er vi som socialister en del af de brede protester mod krig, racisme, nedskæringer og asociale angreb på uddannelse og velfærd, og for at forsvare Christiania... flertallet må lave revolution, så vi kan få et helt anderledes samfund, hvor mennesker og miljø kommer før profit - og i vores øjne kan det ikke gå hurtigt nok!

Læs hele ISUs grundlag „Her står ISU" på www.socialister.dk

Mødekalender ISU/IS

IS ODENSE

ISU Odense mødes hen over sommeren til avissalg mv.
Kontakt Jens (2426 8023) eller følg med på Facebook.

IS KØBENHAVN

Torsdag 19. juli 2012 kl. 19.00
Europa i krise og modstand – en aktivistisk og politisk rundtur
Efter Marxism 2012 i London: Status på krisen og erfaringer fra kampen i Europa. Hvordan kan vi bruge dem i vores opbygning af modstand mod krisepolitikken i Danmark?
Sted: Studenterhuset, Købmagergade 52

Torsdag 26. juli 2012 kl. 19.00
Den politiske diskussion i den antikapitalistiske bevægelse
Når mennesker begynder at bevæge sig, rejser der sig store spørgsmål, både gamle og nye, om hvordan vi kan vinde den kamp vi står foran.
Sted: Studenterhuset, Købmagergade 52

IS ÅRHUS

Tirsdag den 24. juli kl. 19.30
Bureaukrati og bureaukratisering
Trøjborg beboerhus, Tordenskjoldsgade 31.

Rusland: Autoritært styre og statslig repression-protestbølge i hele landet

Uanset protesterne i hele Rusland og EU, så fortsætter Putin-regimet med sin autoritære kurs. I juni måned kom det igen til protester i flere russiske byer med millioner af deltagere. Politiet slog løs med knipler på flere deltagere, og hundredevis blev anholdt.

I øjeblikket slår de statslige autoriteter meget hårdt ned på enhver protest, den være nok så lille. Protesterne havde dog på trods af statens uforholdsmæssigt voldsomme reaktion, virket selvtillidsfulde og er også udtryk for en ny bevidsthed. Inspireret fra den verdensomspændende Occupy-bevægelse blev flere pladser besat og det blev slået i et teltlejr op i Abay ved Moskva.

En af de bærende grupper i modstanden, venstrefløjskoalitionen Levy Front (Venstrefront) indkalder til national aktionsdag den 15. september, hvor der igen forventes at deltage flere hundredtusinder/millioner i demonstrationer. Der er dog også debatter i bevægelsen om hvorvidt, man kun skal kræve Putins afgang og demokratiske reformer eller et helt andet system.

STEFAN GODAU

Kup i Paraguay

Centrum-venstre præsidenten Fernando Lugo, blev i fredags afsat af den konservativt kontrollerede kongres, anklaget for at svigte sit ansvar med at sikre den social ro i forbindelse med strid om jord der kostede seks betjente og 11 bønder livet, yderligere 60 bønder blev såret.

Før 2008 har landet været styret af det konservative, tidligere direkte diktatoriske og dybt korrupte Colorado- parti i over 30 år. Lugo også kendt som "De fattiges biskop" er inspireret af den sociale vækkelsesteologi, og blev valgt som præsident på et program om jordreformer, omfordeling af samfundets goder gennem skat og antikorruption.

De fleste andre lande i regioner såsom Brasilien, Venezuela, Chile, Uruguay og Argentina har fordømt kuppet.

Spørgsmålet om ejerskab af jorden er et helt centralt spørgsmål i Sydamerikas fattigste land. For trods denne fattigdom er det verdens fjerdestørste eksportør af soja og ottende største eksportør af oksekød.

Meld dig ind i IS/U

Meld dig ind i Internationale Socialister/ISU, udfyld blanketten og send den eller se mere på www.socialister.dk

☐ Jeg vil vide mere om Internationale Socialister/ ISU

☐ Jeg vil melde mig ind i Internationale Socialister/ISU

☐ Jeg vil gerne abonnere på Socialistisk Arbejderavis i et år for 150 kr.

Navn:

Adresse:

Postnr./By:

Tlf.nr:

Sendes til: ISU, Postboks 522, 1505 København V tlf: 35 35 76 03, eller til isu@socialister.dk

FOLKETS PARLAMENT PÅ RÅDHUSPLADSEN

Mandag den 4. juni samlede Folkets Parlament ca. 500 mennesker til demonstration på Rådhuspladsen i København, mod regeringens planlagte forringelser for flexjobbere og førtidspensionister.

Demonstrationen startede med en tale af Claus Jansson, talsmand for Folkets Parlament. Han gjorde i talen opmærksom på nødvendigheden af, at stå sammen mod forringelserne mod den gruppe mennesker, der vil komme i klemme med Flexjob/fortidspensionsreformen.

Senere var der taler ved bla Allan Krautwald, fra Syg i Svendborg, Finn Sørensen EL, og Dennis Kristensen FOA. Til slut var der også talere fra Occupy KBH.

Af kunstneriske indslag kan nævnes Fri Galaxe, Indre Klang, Wafande og LP Simonsen.

Hvem er Folkets Parlament

Ideen omkring Folkets Parlament opstod på Facebook. En gruppe mennesker der selv oplever flexjob og førtidspension, gik sammen mod de kommende forringelser. Det der i starten skulle være en spontan demonstration, sendte pludselig ringe videre ud. Der blev indledt et samarbejde med Occupy KBH, SUF og IS. Dette betød i første omgang et møde, inden demonstrationen på Rådhuspladsen, hvor det blev besluttet at videreføre samarbejdet.

Vigtigheden af samarbejde

Det den gruppe der startede Folkets Parlament satte i gang med deres store engagerede arbejde, skulle gerne fortsætte. Det er utroligt vigtigt at venstrefløjen går sammen om et konstruktivt samarbejde, som på sigt kan presse vores regering til en mere social afbalanceret politik. Uden en stærk venstrefløj, er faren for, at vi de næste mange år, skal opleve en videreførelse af 10 års blå liberal politik, meget stor.

Hvad kan den enkelte gøre

Det Folkets Parlament satte i gang i København, kan også sættes i gang i andre byer. Det kræver kun samarbejde. Overalt er der mange politisk aktive mennesker på venstrefløjen. Det kræver kun de finder samme i et udenomsparlamentarisk arbejde.

Som det er kendt, er Enhedslisten ikke længere støtteparti for regeringen. Enhedslisten har ligeledes meldt ud, at skal de stemme for den kommende Finanslov, skal forringelserne for kontanthjælpsmodtagere og førtidspensionister føres tilbage krone for krone. Her ligger der for os også et stort arbejde i, at holde dem fast på det. Sker det ikke, vil der komme en splittelse på venstrefløjen, som det vil tage mange år at oprette igen.

Afbrydelsen i trepartsforhandlingerne viste, at det nytter at protestere. Medlemmerne i fagforbundene sagde nej til at afgive helligdage/fridage. De sagde også nej til at arbejde mere. Men trepartsforhandlingerne kan blive genoptaget. Flere fagforbund ønsker dette. Det er bestemt også vigtigt her, at vi, som venstrefløj fortsætter med at sige nej. Vi skal gå ud i fagforbundene og på arbejdspladserne, for at gøre opmærksom på konsekvenserne.

Der ligger et stort arbejde forude. Men vi kan gøre det. Det viser historien. Også i andre lande. Demonstrationen den 4. juni var kun første skridt. Der vil komme flere. Den 4. var vi ca 500 mennesker. Næste gang bliver vi 1000 osv. osv. For kun sammen er vi stærke.

JENS FROM ANDERSEN

Rio+20: The future they want

Sidst i juni samledes verdenens ledere til klimatopmøde i Rio. Topmødet blev endnu en anledning for dem til at illustrere deres kynisme.

Resultatet af topmødet blev en lang tekst med titlen "The future we want". Information beskrev i en leder den 21. juni teksten således: "Kort beskrevet kan man sige, at samtlige nye initiativer i den voluminøse tekst enten er frivillige, uden tidsfrist eller beskrevet som noget, der nu skal indledes en ny, flerårig forhandlingsproces om."

Med andre ord: Rio+20 var bare endnu ét i rækken af klimatopmøder som ikke vil gøre noget som helst for at stoppe den globale opvarmning.

At verdenens ledere lader stå til mens klimaforandringerne – og deres konsekvenser – bliver tydeligere og mere alvorlige viser, at der er magtfulde interesser på spil. At stoppe den globale opvarmning er teknisk muligt, men ville medføre et opgør med de mest magtfulde dele af kapitalistklassen som fx olieindustrien.

Og krisen, som har skærpet konkurrencen, har givet magthaverne endnu en grund til passivitet.

Men i takt med at topmøde på topmøde svigter forhåbningerne, er der flere og flere der mister troen på forhandlingsvejen.

I Rio demonstrerede titusindevis for at forlange økonomisk retfærdighed og handling for at stoppe den globale opvarmning.

Hvis vi skal stoppe den globale opvarmning, skal vi ikke håbe på, at det næste klimatopmøde gør det for os. Kampen imod krisepolitikken og klimakrisen er kampen mod samme magthavere og samme system.

Vi må kæmpe for at få skabt de mange klimajobs der er nødvendige, hvis produktionen skal omstilles, og vil give arbejde til de mange arbejdsløse krisen har skabt.

CHRISTINE BERGEN

Hvad mener vi med

SOCIALISME

Begrebet socialisme forstås i bred almindelighed som et bestemt samfundssystem, som man kan synes om eller være imod. For marxister har begrebet en noget anden, men til gengæld mere præcis betydning.

For marxister er socialisme ideen om, at arbejderklassen (det store flertal i moderne samfund) kan tage magten over samfundet og starte udviklingen frem mod et samfund uden klasser – et samfund, hvor mennesker yder efter evne og nyder efter behov. Det kalder vi for et kommunistisk samfund.

I den almene betydning er "socialisme" næsten som en vare, man kan tage ned af hylden eller lade blive stående. Den er som den er – tag den eller lad være.

For marxister er socialisme det helt centrale led i en historisk proces, der skal føre os fra det kapitalistiske klassesamfund til det klasseløse, kommunistiske samfund.

Det er en proces, hvor udgangspunktet er givet – nutidens kapitalisme – men hvor endemålet er mere diffust. Vi kan derfor sige meget mere om den første del af processen end om den sidste.

Fra kapitalisme til socialisme

Som i andre samfunds-processer er det her vigtigere at kigge på hvilke kræfter, der påvirker udviklingen, end på øjebliksbilleder i processen.

Kapitalismen har "forenklet klassemodsætningerne" i to klasser: Borgerskabet (kapitalistklassen) og arbejderklassen (offentligt og privat ansatte og deres familier).

Borgerskabet er den herskende klasse – økonomisk, politisk, ideologisk osv. Arbejderklassen udgør det store flertal, men har ingen eller meget lille magt over samfundets udvikling.

Hermed er aktørerne placeret: Borgerskabet vil naturligvis søge at bevare sin magt og sine privilegier. Arbejderklassen kan vælge at affinde sig. Eller den kan gøre oprør og fratage borgerskabet dets magt.

Ingen andre kan ændre de grundlæggende forhold for arbejderklassen. "Arbejderklassens frigørelse må erobres af arbejderklassen selv." (Karl Marx, 1864).

Arbejderklassens "selv-frigørelse" er helt afgørende i marxismen. Den gør arbejderklassens kamp til fokus for enhver politisk forandring.

Den "økonomiske" kamp om kontrollen over samfundets produktion er helt central. Det er her kapitalismen er mest sårbar. Det er i denne kamp, arbejderklassen bygger sine nye magtorganer: Strejkekomiteer og arbejderråd.

Men arbejderklassen kamp er meget mere. Det er en kamp for kollektivt at tage kontrol over samfundet som helhed. Derfor er det også en kamp mod enhver form for undertrykkelse pga. race, køn, nationalitet osv. – som splitter arbejderklassen og forhindrer, at den samles som klasse.

Revolutionen er det afgørende stadie i processen, hvor arbejderklassen koncentrerer al sin kraft om at smadre borgerskabets sidste magtcentre (politi, militær, statsbureaukrati) og erstatte dem med sine egne (arbejderråd, arbejdermilitser, selvforvaltning).

Fra socialisme til kommunisme

Hvis revolutionen lykkes, er vi nu i en helt ny situation: Borgerskabet er opløst eller undertrykt, og arbejderklassen er ved roret.

Den nye "stat" – arbejderråd, militser osv. – er stadig en klassestat. Men den er modsat tidligere det store flertals stat.

Der er stadig kapitalistiske strukturer, vi ikke kan ændre over en nat. Men de bruges ikke længere af kapitalen – de er under omformning af arbejderklassen.

Efterhånden som de kapitalistiske strukturer bliver nedbrudt, mister staten sin politiske betydning. Undertrykkelsen forsvinder, og selvforvaltningen tager over.

Hermed dør også klassedelingen efterhånden bort, og vi er på vej mod et klasseløst samfund.

Pointen i den marxistiske forståelse af socialismen handler om at sætte gang i sociale processer, der kan bringe arbejderklassen til magten – ikke om at have en færdig plan for "socialismen".

Et andet ord for socialisme er derfor "arbejdermagt".

JØRN ANDERSEN

EN SEJR FOR ARBEJDERKLASSEN

Den, der ikke kan skelne sejr fra nederlag, lærer aldrig at vinde. For arbejderklassen i Danmark var kampen om helligdagstyveriet en sejr.

Vi har i mange år været så vant til at tabe, at det ofte er svært at anerkende en sejr, når vi ser den. Så når det sker, glemmer vi at reflektere over, hvorfor vi vandt. Det gør det sværere at vinde den næste sejr.

Helligdagstyveriet

Trepartsforhandlingerne var SRSF-regeringens forsøg på at komme i offensiven ved at få os til at arbejde mere.

Det har fra starten været et vigtigt mål for hele regeringen. Det var ikke De Radikale, men S og SF, der foreslog, at vi skulle arbejde "12 minutter mere".

Det meste af fagtoppen var med på ideen. Medlemmernes begejstring var til gengæld meget lille. Alligevel sagde fagtoppen Ja tak til invitationen til trepartsforhandlinger.

Men nu havde medlemmerne fået nok. Fra hundredvis af arbejdspladser kom der protester til fagforeninger og forbund. Der blev holdt tillidsmandsmøder, hvor bl.a. Harald Børsting (LO) og Kim Simonsen (HK) fik klar besked: "Vi har allerede betalt med forringelser af efterløn og dagpenge."

Da Metal-formand Thorkild Jensen 7. juni blev sat på plads af sin egen hovedbestyrelse, var presset blevet så stort, at fagtoppen måtte sige Nej til at fjerne helligdage eller feriedage.

Dagen efter bekræftede finansminister Corydon, at det var det eneste indhold i trepartsforhandlingerne: Han stoppede dem straks.

Venner og fjender

Hellig- og feriedagene var sikret – for denne gang. Men ikke nok med det: Vi fik på ganske få uger illustreret hvem, der er vore venner og fjender.

Det første, vi skal diskutere med kolleger og medstuderende, er, at **regeringen er vores modstander**. For kun 9 måneder håbede mange på en anden kurs fra en "rød" regering.

Men kampen om helligdagene har bøjet det i neon: SRSF-regeringen er sammen med arbejdsgiverne og de borgerlige vores fjender. De vil angribe igen og igen.

Det andet er, at **regeringen er svag**. Der skulle hverken demonstrationer eller strejker, kun protester og nogle få tillidsmandsmøder, til at stoppe dens planer.

Det åbenlyse spørgsmål er: Hvorfor finder vi os i en krisepolitik til gavn for de rige, bankerne og erhvervslivet, når deres planer kan stoppes af protester? Hvorfor ikke næste gang forsøge med strejker og demonstrationer?

Utilfredshed, skuffelse og vrede

Hvilket leder frem til *den tredje og vigtigste pointe:* Kampen om helligdagene har vist, **at socialister ikke står alene med deres vrede og skuffelse over SRSF-regeringen.**

Når der har været hundreder af protester til fagforeningerne, så betyder det, at der har været tusinder af mennesker, der har protesteret.

De 300 tillidsfolk, alene i HK, der samledes i Odense for at give Kim Simonsen klar besked, afspejlede en utilfredshed blandt tusinder af kolleger. Metals hovedbestyrelse havde ikke sat Thorkild Jensen stolen for døren, hvis ikke en meget stor del af deres 118.000 medlemmer havde udtrykt utilfredshed.

Venstres fremgang i meningsmålingerne betyder ikke, at folk er blevet mere borgerlige, end da de i september stemte VKO ud. Det betyder, at de er skuffede og vrede og flygter fra S og SF.

Så socialister og fagligt aktive kan henvende sig til kolleger, medstuderende osv. med selvtillid for at diskutere, hvad der skal gøres for at ændre kursen.

Hvem kan føre sejren videre?

Men der står et spørgsmål tilbage: Hvilke kræfter kan omsætte vreden til aktivitet?

Det første sted, mange kigger hen, er til fagtoppen. Men det meste af fagtoppen foretrak – også denne gang – forhandlinger med regeringen frem for at organisere medlemmerne til kamp og modstand.

At vente på fagtoppen fører ikke til noget. De mobiliserer kun, når de selv ser en interesse i det. Og det gør de åbenlyst ikke lige nu.

Hvem kan så organisere vreden? Et kig ud over landskabet peger på tre forskellige kræfter:

* de netværk af tillidsfolk og fagligt aktive, der protesterede mod helligdagstyveriet

* Enhedslisten, som for mange er det eneste politiske håb, der er tilbage

* de mange små initiativer, der gennem de seneste måneder har protesteret, og som til en vis grad er begyndt at finde sammen: Fynsk Forår, møde for studerende og arbejdere/arbejdsløse i Århus 14. juni, Folkeforsamling (fleksjob- og førtidspension) 4. juni, Occupy osv.

Hvis disse kræfter på magisk vis kunne bringes sammen, så kunne vi nå langt. Men det sker kun hvis "nogen" tager et initiativ. Og her peger pilen i første omgang på Enhedslisten.

Hvad vil det sige at være i opposition?

Efter skatteforliget meddelte EL, at nu var man "i opposition" til regeringen. Hvad det betyder parlamentarisk står hen i det uvisse.

Men udenomsparlamentarisk kunne EL med sine nu over 9.000 medlemmer blive en vigtig kraft i at samle til aktiv modstand. Det forpligter.

EL har netop lanceret kampagnen "Regeringen må tilbage på sporet". Til september starter en kampagne for 4 års dagpenge. Glimrende – men de må gøres til mere end bare partikampagner.

De må gøres til kampagner, der samler aktive fra de faglige og sociale bevægelser i hver eneste by landet over til at diskutere fælles initiativer. Og som også inviterer skuffede SF'ere, socialdemokrater og andre med.

Et forum for fælles debat og aktivitet på tværs af faglig og politisk tilknytning kan blive afgørende for, om vi vinder de næste kampe.

Hvis EL svigter?

EL har hidtil ikke vist sig specielt initiativrig uden for det parlamentariske cirkus. Men med snakken om at være "i opposition" har vi da lov at håbe på nye toner.

Mens vi venter på EL skal vi naturligvis også rejse behovet for tværgående netværk såvel på den faglige scene som i "de små initiativer". Og tage initiativer, der rækker ud over egne rækker.

Uanset om vi er fagligt aktive, er antiracister eller krigsmodstandere, er i en uddannelses-organisation eller en klima- eller miljøbevægelse, så står vi med en fælles virkelighed: Ingen af os kan få indfriet selv små dele af vores mål, medmindre vi får ændret det generelle politiske billede.

Og da krisepolitikken er det område, hvor styrkeforholdene i dag bliver afgjort, er det her kræfterne må samles.

Regeringen og dens velbetalte venner bruger sommerferien til at planlægge nye angreb. Lad os bruge den på at forberede et efterår med en mere samlet modstand.

JØRN ANDERSEN

Billede: Enhedslisten har meldt sig ind i oppositionen. Hvad det konkret betyder er endnu uvist. (Foto: Mette Kramer Kristensen)

Socialistisk Arbejderavis

RETURADRESSE: ISU, Postboks 522, 1505 Kbh. V

POST DANMARK PP B